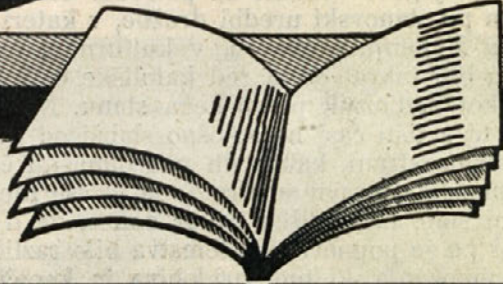

CVETJE

Letnik LIV.
Ljubljana

1957 - X.
Oktober

P. KRIZOSTOM:

K tebi kličem . . .

(Za 4. oktober)

*K tebi kličem iz duše dna:
Odpri mi svoje rajske domove,
odpri mi svoje skrivnostne gradove,
da zazrem te — svojega Boga.*

*Glej moje drhteče roke,
glej mojo raztrgano haljo.
Prispel sem skozi peščeno daljo,
da ti pokažem svoje srce.*

*Angeli božji odprite!
Vpognjeno v muki je moje telo,
solze mi čez lica bleda tekó.
Svetniki, pomagat hitite!*

*Odprite, odprite svoj dbor,
vzemite mi zemeljske sanje,
dajte mi pravo božje spoznanje:
Kristusa — sladki moj vzor.*

*

Zaprl je oče Francišek oči . . .

*V večer skrivnostni zvon pozvanja,
novico veliko svetu oznanja:
> Asiški ubožec že v Bogu živi.<*

Sv. Frančišek — apostol ljudstva

Zadnjič sem skušal v glavnih potezah naslikati čas, v katerem se je sv. Frančišek rodil, njegove osobine in potrebe. Tisti vek je bil, kakor sem rekel, označen po stanovski uredbi družbe, v kateri sta igrala glavno vlogo v političnem življenju plemstvo, v kulturnem pa meništvo, to je benediktinci, ki so bili takrat edini red katoliške cerkve, dočim je kmet obdeloval zemljo kot podložnik plemiškega stanu. Ne smemo pa misliti, da so bili zavoljo tega tisti časi na splošno slabši od današnjih. Imeli so pa seveda svoje temne strani, kakor jih ima današnji čas tudi. Plemstvo je po starem germanskem pravu smatralo, da je vse njegovo, kar pridobi vojaški meč, ter ni stalo na stališču kakor danes, da delo daje pravico do posesti. Vendar pa je pojmovanje plemstva bilo različno od sodobnega kapitalističnega pojmovanja, ki tudi pridobiva in kopiči velika bogastva, ne da bi samo delalo. Zakaj srednjeveški plemič je v boljših časih večino donosa iz kmetovega dela prepuščal kmetu, ker plemiču do posesti kot take, do pridobivanja zaradi pridobivanja samega ni bilo toliko, kolikor do tega, da je užival gotove predprave kot vladar, sodnik in gospod v družbi. On ni bil toliko imejitelj zemlje, kakor je danes velekapitalist imejitelj ogromnega denarja, akcij, dividend, ampak predvsem gospod. Srednjeveški fevdalec ni šel kakor današnji kapitalist za dobički, ampak za tem, da gospoduje, sodi in ima svoje podložnike. Merilo, po katerem so se dobrine razdeljevale, ni bil kakor danes, donos iz produkcije, ki jo kapitalist razdeli tako, da njemu ostane velik dobiček, ostalo pa delavcu, tako da se mora delavec, če je konjunktura slaba, zadovoljiti tudi s tako mezdo, ki zdaleka ne zadostuje zanj in za družino, marveč v srednjeveški družbi je bil stan, kateremu je kdo pripadal, odločilen za to, kako je vsak živel, prejemal in izdajal. Kdor je imel v družbi višji čin in moč ter je vršil socialno važnejše funkcije vladstva, vodstva in sodstva, ta je tudi več imel in dobil, da je mogel nastopati s tisto avtoriteto in dostojanstvom, ki je bilo potrebno za vršitev vodilnih funkcij v družbi, drugi pa so dobivali toliko, kolikor je bilo zadostno za človeka dostojno življenje, da preživi sebe in družino in svojemu stanu primerno troši tudi za zabavo in skromne zahteve takratnega društvenega življenja.

Kakor vsak družabni red, pa je tudi ta imel svoje hibe in je rodil mnogo škodljivih posledic, predvsem to, da so stanovske vezi in obveznosti preprostega človeka tako strogo omejevale, da njegovemu gonu po boljšem življenju, po svobodnem udejstvovanju in pridobivanju ter po večjem vplivu in moči, v obstoječem družabnem redu ni bilo mogoče ustreči, ampak se je tlačil in zatiral. Fevdalni nazori, ki izhajajo iz pravnega pojmovanja nemškega poganstva, so bili po krščanstvu zelo omiljeni in, dokler je imela cerkev vsó moč in avtoriteto, po krščanskem duhu navdihnjeni tako, da se je v tej dobi v gospodarskem oziru nižjim stanovom brez dvoma godilo mnogo boljše, nego današnjemu proletarijatu, ki ga tisti čas niti poznal ni. Toda osnovna podlaga fevdalizma, ki je v tem, da si pravice pridobiva meč in sila, je vedno, kadar so se razvnele vojne in prepiri med plemiškimi rodovinami, knezi in kralji ter med cesarstvom in Cerkvijo, stopala na dan in rodila velike krivice, tako da se je podložništvo spremenilo v kruto tlačanstvo, zatiranje in tiranijo nad ljudstvom. Odpor proti temu je rodil meščanstvo, ki se je pod zaščito kakega mogočnega plemiča, najbolj pa pod zaščito cesarja osredotočilo v mestih, kjer je nastal pridobitni obrtni stan, s katerim se začenja doba

kapitalizma ali denarnega gospodarstva. Ta novi način gospodarstva je rodil čisto nove družabne razmere in čisto novo naziranje o človeku in družbi ter o svetu in življenju sploh. Prej ni bilo ne države, ne naroda v današnjem smislu, ampak samo močne osebe in skupine, ki so si pridobivale svoje pravice in predprave (katerih jim ni dajala država kot skupnost ljudi, ki imajo vsaj teoretično vsi iste pravice) same po svoji

Boris Kalin

Collegium seraphicum, Ljubljana

Sv. Frančišek Asiški

volji, z ostrino meča, s poveljniškim darom, s posebnimi sposobnostmi, z energijo in avtoritetom. Te plemiške osebe in skupnosti, ozir. stanovi so se med seboj vezali ali pa si nasprotovali tako, da je to, kar danes imenujemo država, takrat bilo samo skupek več ali manj neodvisnih plemskih rodov, ki so bile pogodbeno in zvestobno vezane na vojvodo, kralja ali cesarja. Osebnostni momenti so v tej družbi tako prevladovali, da je n. pr. kak plemič, ki so ga izgnali iz domovine, obdržal vse svoje stanovske pravice in bil dobrodošel, kamorkoli je prišel, četudi ni imel več svojega

državljanstva ali če je bil čisto tuje krvi in rodu. Izgubil je samo svoj odnos do svojega kralja in dohodke, ki so mu zaradi tega tekli iz njegovega fevda, dedne posesti. Danes, kakor vemo, je to popolnoma drugače in državljanstvo ter narodna pripadnost šele človeku daje gotove pravice v občestvu.

V Frančiškovem času pa je nastajalo bogato meščanstvo, ki je polagoma ustvarjalo narod in državo. Uveljavlja se staro rimsko pravno mišljenje in pravni red, ki ga učijo in utrjujejo zlasti učenjaki, pesniki, pravniki, pisarji in uradniki mestnih občin. Vsak človek ima sedaj enake pravice, namesto stanov stopa država, ki se smatra kot izvor vseh pravic in nižji stanovi se začnejo organizirati, da uveljavijo demokratični družabni red, v katerem ima vsak svojo besedo v vseh občestvenih zadevah. Takšna je bila Italija v tem času ko je začel trgovski sin sv. Frančišek Asiški, potem ko je zapustil bogato očetovo hišo in samo dobičku namenjeno življenje svojega stanu, propovedovati evangeljski nauk in življenje kot navaden lajik, bos in v rjavi halji na golem telesu. Ta nova Italija in ta novi svet sploh — saj je Italija bila takrat središče krščanske kulture in kulture vsega sveta — je potreboval čisto drugačnega načina dušnega pastirstva. Rokodelec, pomočnik, trgovec, mestni delavec ni kmetič, ki mirno ždi na svoji grudi, zadovoljen s tem, kar je, starokopiten in tudi z ozirom na duhovno življenje brez velikih potreb, ker mu popolnoma zadostuje, kar mu je podedovala starina od veka do veka. Obrtni, trgovski in delavski mestni stan je nemiren, samozavesten, svobodoljuben in napreden ter podjeten. Meščan ni zaprt vase, ni privezan na košček zemlje, potuje po vsem svetu in je postavljen sredi bujno kipečega življenja, v katerem se kot tvorec vedno novih gmotnih in kulturnih vrednot svobodno udejstvuje, pa je v vedni nevarnosti, da se posvetnemu vrvežu, golemu pridobivanju bogastva zaradi bogastva samega in uživanju zemeljskih dobrin in blagrov popolnom ne vda. Na drugi strani pa takega človeka ni mogoče zapreti v samostan, ga posvetnemu delovanju odtegniti in ne vem kako strogo krotiti. Časi so pač postali čisto drugačni in z njimi ljudje, in kakor se je vse življenje demokratiziralo, je bilo treba demokratizirati, poljuditi tudi pobožno življenje oziroma način, kako v sreih te množice, ki se je osvobodila večstoletnih vezi podložništva fevdalnemu redu, ohraniti in krepiti božje življenje, krščanskega duha in usmerjenost srca k večnosti. Čas meščanske demokracije, trgovske in kapitalistične delavnosti, ki je človeku odprla ves svet, je zahteval tudi tako versko udejstvovanje, ki se ne bi zapiralo le v samoto, med samostanske zidove, v strogo veličastvo benediktinskega bogoslužja in ki bi s svojega vzvišenega stališča le strogo zapovedovalo, ampak je potreboval dušnega pastirstva, ki bi ljudske množice zbiral, šlo mednje, se prilagodilo novim življenjskim razmeram in organizacijskim oblikam ter bi to novo družbo pridobivalo za večne vrednote z najprepričevalnejšo javno besedo in z ljubeznijo. Sv. Frančišek je bil tisti, ki je po božjem navdihnjenju to prvi spoznal in z vso odločnostjo šel na delo v tej smeri, da ta novi svet meščanskega pridobitnega stanu, velike kapitaliste, srednji stan, podjetne obrtnike, pa tudi delavstvo, kolikor ga je takrat že bilo, služinčad in pomočnike pridobi za božjo stvar, jim zabičuje poštenost v trgovskih poslih, pravičnost napram uslužbencem in pravo rabo bogastva pa lastnine sploh v korist bližnjemu in občestvu.

Sv. Frančišek — to je bila najbolj značilna črta njegovega delovanja — je sklenil hoditi po stopinjah Jezusa Kristusa, kakor se nam razodevajo v Evangeliju; postal je njegov učenec in apostol, ki je hodil iz kraja v

kraj oznanjevat božjo milost, izveličanje in življenjsko zapoved bogatim in ubogim. Te naloge se je lotil kot laik, ki je šele pozneje bil posvečen v diakona, ker se mašništva ni upal sprejeti iz same globoke ponižnosti — sv. Frančišek je prvi laični apostol nove dobe. Da je mogel kot laik po tej težavni poti varno hoditi, je bilo treba brezpogojne pokorščine napram Cerkvi in njenemu vrhovnemu nezmotljivemu učeniku, papežu, ter napram škofom in sv. Frančišek je bil res najposlušnejši otrok matere svete Cerkve. Bil je pa učitelj ljudstva, ki je sam vseskozi živel po evangelijskem zgledu, je bil od Boga do dna svoje duše prešinjen in se je prizadeval, da bi božje zapovedi zavladale vsemu življenju: v domači hiši, v mestnih posvetovalnicah, v postavodaji, v ukrepih vladajočih slojev, v poslovnem življenju trgovskih krogov in v medsebojnih odnošajih mestnih republik ter vladarskih hiš, ki so takrat gospodovala Italiji. Kako je naš svetnik to svojo evangelijsko delavnost razvijal podrobno, v kakšnem duhu in smeri, bomo razmotrivali prihodnjč.

P. REGALAT:

Skromen izraz — spoštljive hvaležnosti

(Nadaljevanje.)

Marija in pokojni nadškof Jeglič. Ljubiti bi moral kakor pokojni nadškof, da bi mogel njegovo otroško nežno in možato zvesto ljubezen do Marije vsaj z nekaterimi jasnimi potezami prav očrtati. Toda moja ljubezen je šibka in krhka. Ali naj zato o nadškofovi ljubezni do Marije molčim? Ne! Veliko ne vem. Pa zapišem vsaj to, kar mi je znano. Iz ljubezni do Matere. Naj bi bila besedica tudi skromen izraz — spoštljive hvaležnosti.

Čim bolj premišljuje nadškofovo ljubezen do presvete Evharistije, toliko bolj izrazita se mi zdi. Prelepa in neugnana v delu za čast Najsvetejšega. Mar je moglo njegovo trpeče srce še bolj ljubiti? Saj se je v ljubezni izčrpalo! Prava žrtev, vsa za presveto Evharistijo. Mislim dalje. Slednjič se vprašam: »Kdo je pač posredoval in vzdrževal to mogočno ljubezen? Apostol piše: »Božja ljubezen je izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rimlj 5, 5.). Toda, milosti nam naklanja ljubi Bog po Mariji. Tudi ljubezen, ki je največja milost. Torej tudi najlepšo ljubezen tu na zemlji, ljubezen do Najsvetejšega. Materine roke, ki nosijo milosti, moramo pa odpreti. Kako? Z ljubeznijo do Nje! Čim bolj jo ljubimo, toliko več milosti nam bo posredovala. Zlasti bo vedno bolj utirala duši pot do Najsvetejšega. Je naša ljubezen do Matere iskrena, toliko bolj je ljubezen do presvete Evharistije nežna in odločna. Silna je bila ljubezen rajnega nadškofa do Najsvetejšega. Čigave roke so mu jo vedno več in več v dušo donašale, jo krepile, vodile v višine, ki jih težko odkrijemo? Materine! Zakaj? Ker jo je presrčno ljubil. Drugega odgovora res ne vem. Predpogoj kremenite ljubezni do presvetega Zakramenta, je bila vsa zaupljiva ljubezen do Matere. Prvo je imel. Zato je morala biti tudi druga — nagromadeno bogastvo njegove plemenite duše.

Kje je začel pokojni nadškof spoznavati in ljubiti Marijo? V domači hiši. Mati mu je odkrivala lepoto in dobroto nebeške Gospe. Življenje je izpričalo, da je bila mlada duša na stežaj odprta. Pred nekaj leti mi je poslal pokojni še iz Gornjega grada kratko pisemce, ki naj je preberem naši akademski kongregaciji. Takole se je glasilo: »Gospodje! Večje dobrote mi niso mogli nakloniti rajna mati, kakor, da so me naučili ljubiti

Marijo. Brez te ljubezni bi bil že davno poginil. Zato tudi vi ljubite Marijo. Ostanite ji zvesti!»

Kot dijaka ga je že za vedno objela brezjanska Mati. Toliko bolj, ker so v njegovih mladih letih začeli prihajati k Mariji Pomagaj telesni in dušni trpini. Vsem, in bilo jih je veliko, je bila res Marija Pomagaj. Naj je že zljajšala, ali kar odvezla telesne bolečine, ali pa izmirila dušo. Tem v zakramentu usmiljenja, drugim je pa mirno razrešila težke dušne dvome. Le-to milost je naklonila tudi svojemu ljubljencu, pokojnemu nadškofu.

Tako nekako je bilo. Vračali smo se z Brezij. Pokojni je bil takrat še ljubljanski knez in škof. V zgoščenih stavkih je odkrival svoje dušno trpljenje 7., zlasti 8. šole. Poklicna misel ga je takrat vsega zbegala. Na tihem se je že v sedmi šoli pričelo. V osmi šoli so pa zlasti sošolci pritisnili. Zaslutili so, da bo stopil v bogoslovje. Silno so udrihali po duhovščini. »Kaj far boš?« Tako je šlo po razredu. In zopet in zopet. Ne samo en dan. Kdor ve, kaj je fantovski ponos, bo nekoliko razumel, kako je moralo ponosnega Gorenjca, dijaka, ki je druge daleč prekašal po svojem znanju in strogo neomadeževanem življenju, boleti. Takole nam je dejal: »Okoliške gospode sem poznal; saj sem jih med počitnicami obiskoval. Videl sem, da lepo živijo ter za Boga in svoj narod delajo. Mislil sem, ali bi bila nečast, ako bi tudi jaz tak postal? Miru še ni bilo. Nasprotno, vedno bolj sem trpel. Močno sem želel, naj se že poleže boj, ki že več mesecev strašno divja v duši. Kje me hoče imeti ljubi Bog, v lajkatu, ali v duhovništvu. Odtrgal sem se od Ljubljane in pohitel k svoji Materi na Brezje. Tam sem Mariji vse obrazložil. Dolgo sem jo prosil, naj me reši pretežkega dušnega trpljenja, ki me močno mori. Predložil sem ji vsa pota, ki me lahko vodijo v življenje. Po dolgem, dolgem času se je začelo svetlikati. Vedno bolj mi je bilo jasno, da Gospod Bog hoče, naj mu služim v duhovništvu. Vsi pomisleki so se razpršili. Ves strah se je razblinil v nič. Pred menoj je stalo duhovništvo v prečudni lepoti. Pred Marijinim oltarjem sem sklenil, da z božjo pomočjo postanem duhovnik. Sedaj sem bil popolnoma miren. Čutil sem se močnega zoper prihodnje napade. Kako sem se Materi iz vsega srca zahvalil, ve le Marija.« Tako nekako nam je pravil pokojni nadškof. Pa je še to-le pristavil: »Ko sem prišel v Ljubljano kot škof, so prihajale razne deputacije; tudi posamezni gospodje so se oglašali. Kar v prvih dneh me je obiskal sošolec, ki je bil takrat odličen državni uradnik. Tudi njegovo ime je povedal. Pozdravila sva se. Takoj nato mi pa gospod reče: »Ali ste hudi, da smo Vas kot osmošolca hoteli pritegniti na našo plat in da smo Vas obkladali s psovko: far?« Pa sem mu dejal: »Kje je že to! Vse davno pozabljeno. Kar nič naj Vas tisti spomini ne vznemirjajo. Sedaj pa sedite in se kaj pogovoriva, kako je tu v Ljubljani.«

Mati božja je svojemu ljubljencu in ljubitelju pripravila odlična mesta in silno prostrano polje delovanja. Postal je duhovnik, pomožni sarajevski škof, slednjič knez in škof ljubljanski. Pred prihodom v Ljubljano je šel na Trsat k Mariji. Tam je opravil duhovne vaje. Ponj sta šla sedaj tudi že v Bogu počivajoča p. Placid in g. Pollak. Tako je odšel iz Marijinega svetišča, kamor se je pozneje še tolikokrat vračal, v svojo škofijo. Ali ne ob Marijini roki? Rajni p. Placid je včasih pravil, kako sta z g. Pollakom Prevzvišenega spremljala. Vendar opis ni v zvezi s člankom; zato ga lahko opustimo.

Zdi se mi, da je pokojni nadškof svojo ljubezen do Matere božje najlepše izpričal z Marijinimi družbami. Ako bi ne bila njegova duša prepolna ljubezni do Marije, bi se ne bil toliko trudil, da jo močno vzlju-

bijo tudi drugi. Uverjen je bil, da mu bodo s kongregacijami njegovi veliki načrti uspeli. Zato je toliko svetoval, bodril in opominjal. In kaj je dosegel? Kongregacije so polagoma zajele celo škofijo, ki je tako postala Marijino kraljestvo. Vse to so znane stvari.

Le nekaj besed o tisti kongregaciji, ki mu je bila še posebno pri srcu. Akademsko. Ko sem pred leti prevzel njeno vodstvo, smo takoj začeli z našimi vsakoletnimi romanji k Mariji Pomagaj. Prešla so nam že kar v navado. Vedno je šel pa z nami pokojni vladika. Naj je bilo mrzlo, ali deževalo in snežilo, nič ga ni oviralo. Bil je vedno vesel akademikov-kongreganistov. Maševal je pri Materi, akademike obhajal, z nami adoriral, vedno pa tudi govoril kongreganistom besede, ki so jim morale v srce. Tako leto za letom. Ko se je bil pa odmaknil v Gornji grad, je kongregacijo zaklenil v svoje plemenito in mladino iskreno ljubeče srce

Nadškof dr. Jeglič zadnjikrat na Brezjah

sedanji prevzvišeni gospod Ordinarij. Z nenavadno dobrohotnostjo vodi kongreganiste k Mariji, kakor njegov pokojni prednik. Vselej smo poslali z Brezjij pokojnemu nadškofu pismo, ali vsaj razglednico. Kot izraz hvaležnosti, zvestobe. Že par dni nato sem dobil odgovor. Zadnjo razglednico še hranim. Poslal jo je s Stične. Takole se glasi: »Zahvalim se Vam za razglednico z Brezjij. Mojo hvaležnost in veselje sporočite dotičnim akademikom. Stanovitni ste in le taki ostanite! Nadškof Jeglič.«

Bilo je tam gori v Nazarjih 1931. leta. V navzočnosti našega prevzvišenega gospoda Ordinarija in preč. samostanskih patrov me vpraša rajni nadškof, kaj nameravam sedaj, ko sem razrešen prejšnje službe. Odgovorim mu, da mi želi dati p. general drugo opravilo. Takoj vpraša: »In kongregacije, ki jih vodite?« Odgovorim: »Bo prevzel kdo drugi.« Nato me pogleda in resno reče: »Tako, v Rim bi šli, v Rim; doma bi pa tako lepo delo pustili! Ali ni škoda?« Utihtnil je. Tudi jaz sem onemel. Beseda mi je globoko zarezala v srce. Saj je bila škofova. Nato so gospodje nadaljevali z razgovorom o tem in onem. Nisem se mogel več prav kretati. Bil sem bolj tih. Vso prihodnost sem pa prepustil ljubemu Bogu, naj po novem provincialnem predstojništvu z menoj tako ukrene, da obvelja škofova želja. Tako se je tudi zgodilo.

Ne omenjam tega radi sebe, ampak radi njega, ki ga ni več med nami. Čemu? Delo za Marijo je vedno visoko cenil. Želel in tudi hotel je, naj tisti, ki so v to poklicani, širijo ljubezen do božje Matere. Le zato, ker je sam silno ljubil Marijo, mu je bilo delo za Materino čast silno odlično. Ne samo to. Tudi blagoslovljeno in močno hvaležno. Zato je klical na delo za Marijo. Vsakega, ki mu je sledil, je z ljubeznijo objel. Škofov blagoslov ga je spremljal. Tako, kakor danes. Celó življenje, polno molitve, dela in trpljenja, je stremelo za uresničenjem njegovega škofovskega gesla: »Pridi Tvoje kraljestvo po Mariji!«

....0.:

Obnova življenja

Ko obhajamo takoj v začetku meseca, ki je posvečen Kraljici svetega rožnega venca, praznik našega svetega očeta Frančiška, velikega obnovitelja življenja v Kristusu, bo prav, ako se ozremo na nalogo, ki jo imajo vsi katoličani in v prvi vrsti otroci asiškega svetnika zlasti na trojnem polju človeškega življenja. Ko pregledujemo razmere, ki vladajo danes tudi med katoličani, moramo priznati, da gredo ljudje mimo te naloge zlasti na družinskem, družabnem in cerkvenem polju. Zato je zapoved časa, ki nam veleva: več družinskega čuta, več čuta skupnosti, več čuta s Cerkvijo!

VEČ DRUŽINSKEGA ČUTA!

Kar je temeljni kamen za hišo, kar je korenina za drevo, to je družina za življenje posameznika kakor tudi za življenje narodov. V napredku in nazadovanju narodov igra družina odlično vlogo. Kakšna pa je dandanes družina? Ali je družina našega časa še svetišče, kjer izvršujeta oče in mati kot svečenika svojo vzvišeno nalogo v prid obnovenja, prerodenja in izobrazbe človeštva? Ali se današnji mladi svet pripravlja na ustanovitev družine po načelih vere in npravnosti, ali pa se sklepajo zakoni samo na podlagi naravne ljubezni, ki ne pozna nobenih višjih ciljev? Ali se spoštuje svetišče družine v njenih od Boga danih pravicah, pa tudi v njenih od Boga danih dolžnostih? Ko gledamo, kaj je svet stvoril iz zakona, iz družine, nam pride na misel beseda preroka, ki pravi: »Ljudstvo je vdrlo v deželo mojo... opustošilo je trto mojo in polomilo smokeyv mojo« (Joel 1, 6. 7), toda »Gospod se bliža, da bo sodil« (Iz 3, 14). Ali ni Gospod že sodil, ako se spomnimo na ločene, razrušene in nesrečne zakone in družine ter na vse zlo, ki prihaja iz njih? Apostol pravi, da je zakon velika skrivnost v Kristusu in njegovi Cerkvi (Ef 5, 32). Po pravici! Kaj bi lahko postala družina, prepojena z milostjo, ožarjena z ljubeznijo troedinega Boga. Ali ne bi postala košček izgubljenega raja, otok miru sredi viharjev časa? Bogastvo namreč in premoženje ni vse. Tudi v našem primeru je duh, ki poživlja (Jn 6, 64). Mislim na tistega duha dejanske ljubezni, ki ni nevoščljiv, ni ohol in ne sumničji, ki ni ljubosumen in se ne veseli nad krivico, ki je pa pol radosti nad resnico in vsem dobrem. Gotovo je, da so današnje razmere: stanovanjska beda po mestih, gospodarske težave povsod, kamor se ozremo, a tudi pretirano hrepenenje po uživanju močno oškodovale družinsko življenje. Toliko bolj resna je dolžnost staršev, da gojijo družinski čut, da store vse, kar more domači krog trdno družiti v miru in ljubezni. Prav zaradi tega je potrebno, da se mož jasno zave, kaj ima v družini. Družina je njegova najbližja, najlepša, najbolj ustvar-

jajoča naloga. Stanovsko in družabno življenje moža raztresa na vse mogoče zunanje stvari, v krogu družine si zopet zbere in okrepi življenjske moči, tukaj je njegov najlepši kotic pravega miru in odpočitka. Družina da najmočnejšo spodbudo njegovemu delu, njegovemu verskemu in državljskemu udejstvovanju.

Da bo pa mož našel v družini, kar mora iskati, je ob sebi umevno, da se mora žena in mati truditi, da vtisne svojemu domu, pa naj bi bil še tako skromen, majhen, nezaten in ubog, značaj miroljubnosti, ljubezni, zadovoljnosti in miru, potem bo postala družina resnična domovina, v kateri se čuti človek tako srečnega. Žena in mati naj išče svoje življenje in veselje doma. V vseh časih je imelo krščanstvo take žene, ki so bile njegov ponos, njegova častna krona. V svojem tihem, dobrohotnem in tako prisrčnem delovanju so pripravljale pot evangeliju po vsej zemlji, pot Jezusovega evangelija v nešteta srca. Kaj naj zadovolji človeško srce, ako ne Bog, ki je vse v vsem! (Ef 1, 23.)

Krščanski starši morajo skrbeti za skupno družinsko molitev. Naravnost pretresljivo je dejstvo, da se v mnogih družinah ne moli več, da pridejo celo otroci v šolo, ki ne znajo niti ene molitvice. Molite skupno pred jedjo in po jedi, in ako je le kolikanj možno tudi skupno zjutraj in zvečer. Hodite s svojimi otroci redno v cerkev. Ob vaši strani, starši, naj se otroci nauče hišo božjo spoštovati, ljubiti in ceniti. Pojdite večkrat skupno k sv. zakramentom. Vaši otroci naj vidijo, da živi v vas krščanska vera. To budi in krepki družinski čut, ustvarja zavest skupnosti bolj kot vse vezi krvi. Pomnite dobro: vaša veljava, vaša oblast nasproti otrokom sloni na vašem spoštovanju in na vaši pokorščini do Boga. Za vas in za vaše otroke je ni večje koristi, ne boljšega vzgojnega cilja, kakor je vzgoja za resnično krščansko življenje. Brez te dedščine ima tudi največja izobrazba in najbogatejše premoženje le malo vrednosti ter prej škoduje kakor koristi. Krščanski straši! Skrbite, da boste pripeljali svoje otroke h Kristusu, da bodo tudi vašim družinam veljale besede Gospodove: »Oče, jaz sem jim dal slavo, ki si jo dal meni, da bodo eno, kakor sva midva eno« (Jn 17, 22). Tako je Jezus vir in moč krščanskega družinskega čuta, je pa tudi vir in moč

KRŠČANSKEGA ČUTA SKUPNOSTI

Današnji čas si je izbral za svoje geslo svobodo, prostost. Prostost — prekrasen cilj! Toda, ali je to prostost, če se v nasprotju gospodarskega in političnega naziranja prekorači meja stvarnosti in se prenese ves boj na polje osebnosti, da postanejo duhovi le še bolj razdraženi in zagrizeni? Je li to prostost, da se potreba in pomanjkanje sorojakov zlorablja brezbožno in brezvestno v lastno korist? Zle posledice tega vidimo na vseh koncih in krajih. Ni namreč tako, da živi človek sam za sebe in da sme z drugimi ljudmi delati, kar hoče, ampak po besedah apostola smo »vsi eno telo v Kristusu, posamezni pa med seboj udje« (Rim 12, 5). Vsak človek je navezan na druge ljudi, in vendar, kako zelo se greši proti temu čutu skupnosti. Mnogi si mislijo, zakaj se ne bi okoristil, kadar se mi nudi prilika. Drugi tudi tako delajo. Nešteti odrekajo svojemu bližnjemu spoštovanje in obzirnost, ker imajo ti mogoče v nekaterih stvareh svoje posebno prepričanje. Tako je pomanjkanje medsebojnega spoštovanja eden izmed glavnih virov zla naših dni.

Ko gledamo te razmere, moramo zaklicati: več čuta skupnosti, ki ga prešinja prava krščanska ljubezen! Vsa mogoča sredstva izrablja današnji svet, da bi ublažil težke razmere. Toda vsestranska pomoč bo

izšla le iz obnovitve človeške družbe v duhu krščanske ljubezni. In prav v tem oziru nam je sv. oče Frančišek učitelj; zakaj tudi v socialnem oziru nam podaja ključ do rešitve glavnih vprašanj, od katerih zavise vsa druga. Glavno vprašanje v socialnem življenju je vprašanje o nositelju gospodarskega življenja, o človeku. Kakšno mora biti naše razmerje do bližnjega, s katerim živimo v socialni skupnosti? Odgovor sledi Frančišku sam ob sebi iz njegovega stališča do Boga in razmerja, v katerem živi s svojim Stvarnikom. Kakor je samega sebe čutil za otroka božjega, tako je gledal tudi v svojem bližnjem otroka božjega, brata in sestro. Vez, ki mora družiti vse k skupnemu socialnemu delovanju, je tedaj bratska ljubezen, odkritosrčna, od Boga hotena ljubezen. Iz te ljubezni je izhajalo Frančiškovo socialno delovanje in tu je skrivnost njegovega vpliva na ljudi in moč njegovega duha. Za Frančiška je človek središče vsega gospodarskega življenja, ne denar, ne blago. Ako je tako, potem se mora vse gospodarsko življenje ukloniti moči verskih načel. V vsakem človeku moramo gledati otroka božjega, svojega brata, svojo sestro.

Iz tega programa asiškega ubožca je vstalo stoletje krščanske usmiljenosti in milosrčnosti, iz njega se je razvil čas, v katerem je krščanska dobrotelost sama priskočila na pomoč v vseh neprilikah življenja, čas, ki so v njem uživali delovni stanovi spoštovanje in je delo določalo stališče v družabnem življenju, čas, ki ni poznal brezdelnega življenja, ampak le lenuhe obsojal in zaničeval življenje, ki se izrablja samo v uživanju, čas, v katerem se je pravičnost oznanjevala kot družabna krepost, ki daje poštenemu delu pošteno plačilo in obsoja pritrgovanje pravičnega zaslužba kot vnebovpijoči greh.

Ali se bodo ti pristni časi pravega krščanstva še kdaj vrnil? Se bodo. Toda, da se bodo, je dolžnost vsakega človeka, da preide iz svoje majhne osebnosti k skupnosti, s katero je tesno združena usoda vsakega posameznega človeka. Z ozirom na skupno človeštvo, naj vsakdo na svojem mestu vrši svojo dolžnost, naj hodi po potu pravičnosti, naj postane prijatelj in pomočnik v vsaki sili in potrebi. To je pravo in pristno sodelovanje pri rešitvi iz bednega stanja, ki v njem žive narodi, to je službovanje v prid in blagor skupnosti, a tudi v korist vsakega posameznega človeka. Teh misli ni nihče bolj jasno spoznal kot veliki apostol narodov Pavel, ko je zapisal besede, ki so tako rekoč program za naš čas: »Dopolnite moje veselje s tem, da boste istih misli in imeli isto ljubezen; da boste enega duha in enega mišljenja; da ne boste nič storili iz prepirljivosti ne iz prazne slavoehlepnosti, marveč da boste v ponižnosti drug drugega imeli za boljšega ko sebe; da ne boste gledali le vsak na svoje, ampak tudi vsak na to, kar je drugih« (Fil 2, 2 nsl.).

Poklicana varuhinja takega mišljenja je naša sv. katoliška Cerkev. Brez pomoči Cerkve je obnovev družinskega čuta in zavesti skupnosti nemogoča, zato tretji poziv:

VEČ CERKVENEGA ČUTA IN DUHA

Z veseljem moramo priznati, da živi med nami bogato, cvetoče versko življenje. Z veliko radostjo nas napolnjuje tudi resnica, da se vsi dobri katoličani zvesto drže središča krščanstva — papeštva. Toda z žalostjo opazujemo, kako je na delu neko dosledno protigibanje, in koliko jih je, ki se obračajo od Cerkve, od Kristusa, od Boga. Kako mnogim je nevera iztrgala iz duš resnico in mir ter jim v nadomestilo dala zmoto in praznoverje tako, da se zdi, da prihaja čas, ki o njem piše sv. pismo: »Pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli, temveč si bodo za

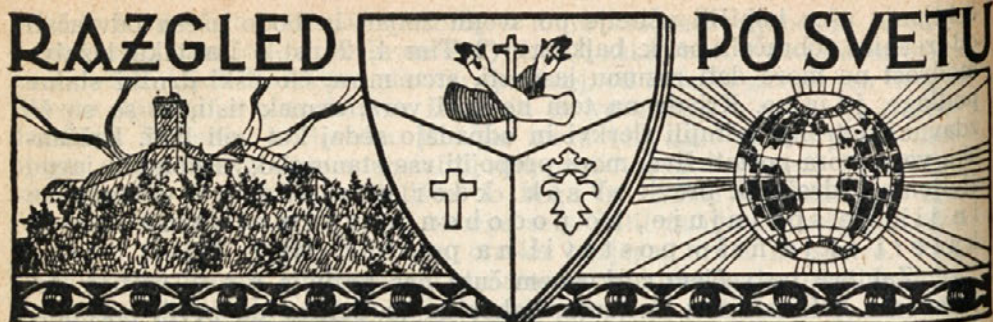
čehljanje ušes kopicili učitelje po svojih željah in bodo ušesa odvracali od resnice, obračali pa k bajkam« (2 Tim 4, 2 nsl.). Da taka lažniva modrost ne more dati razumu jasnosti, srcu miru, človeški družbi stalne podlage, je jasno. Krivde na tem ne nosi vera, ampak tisti, ki so se že zdavnaj notranje odtujili Cerkvi in odpadajo sedaj kot veli listi. Krščanska vera mora postati živa, mora prepojit vse stanovsko, zasebno in javno življenje. Odrešenik pravi: »V sak, kdor posluša moje besede in jih ne spolnjuje, bo podoben nespametnemu možu, kateri si je hišo postavil na pesek« (Mt 7, 26).

Zahteva po večjem cerkvenem čutu nas pozivlja v prvi vrsti k dejanskemu krščanskemu življenju, kakor ga je Cerkev od prvih početkov učila in ga omogočila po svojih sredstvih milosti. Zahteva po večjem cerkvenem čutu nas pozivlja k zvestobi do naše matere katoliške Cerkve. V času, ko deluje vse na to, da se ločijo duhovi, mora vsak katoličan odločno stopiti na ono stran, kjer veje zastava križa, kjer doni od enega konca zemlje do drugega kot geslo beseda: »Življenje je meni Kristus« (Fil 1, 21), »Jezus Kristus včeraj in danes, isti tudi na veke« (Hebr 13, 8). Več čuta s Cerkvijo se pravi, z živo vero se okleniti nje, ki je »steber in temelj resnice« (1 Tim 3, 15). V velikih, globokih vprašanjih o Bogu in duši govori ona zadnjo besedo. Zaupajte ji, bodite ji pokorni, spoštujte jo, saj je vendar prejela poslanstvo od svojega božjega Ustanovitelja, ki je rekel: »Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje« (Lk 10, 16). Po tem se ravnajte, pa bo v vaših srcih rastla ljubezen sama po sebi, ljubezen, ki se s pobožnim otroškim zaupanjem ozira k Cerkvi kot svoji materi, ljubezen, ki se s Cerkvijo veseli in z njo žaluje, ljubezen, ki se ne straši nobenih žrtev.

Izboljšanja razmer ne bomo nikdar dosegli z zunanjimi odredbami, ampak le tedaj, ako bodo ljudje zopet začeli gojiti v družinah krščansko mišljenje in življenje, ako bodo ljudje pomagali, da bo v socialnem življenju zavladala pravičnost in ljubezen, ako bodo v okrilju Cerkve in v zvestobi do nje zopet črpali moč, ki jo človeška družba v svojem kulturnem napredku ne more nikdar pogrešati.

Tretjeredniki! Ta mesec je mesec dela za naše Cvetje. Ali bi radi videli, da pade na Cvetje slana in da zmrzne? Brez vaše pomoči mora zmrzniti. Vsak naročnik mora pridobiti vsaj enega novega. Takoj na delo! Nič ne odlašajte do konca meseca. Na koncu meseca dobite že lahko drugega naročnika.

Mesec oktober bo pokazal, kakšni tretjeredniki ste. Bodi vsak apostol katoliškega tiska, predvsem: apostol Cvetja.

P. ODILO:

REDOVNE ZADEVE

P. Valerijan Landergott, kustos provincije in mestni župnik v Mariboru, je obhajal 25. avg. zlati jubilej

P. Valerijan Landergott

redovnega življenja. Zaslužni pater je bil rojen pri Sv. Trojici v Slov. goricah 28. nov. 1870. V frančiškanski red je vstopil 25. avg. 1886 in je leto pozneje napravil redovne obljube. Novo sv. mašo je pel 1. 1893. Vse svoje duhovniško in dušno pastirsko življenje je preživel v Mariboru in je torej eden najstarejših mariborskih duhovnikov. Najbrž pa je edini, ki bi nepretrgoma skozi 43 let deloval na istem mestu. V Mariboru p. Valerijana pozna vsak človek. S svojo skromnostjo in temeljitostjo si je pridobil srca vseh. Za svoje zasluge je bil odlikovan od škofijstva s konzistorialnim svetništvom, provincija ga je pa že ponovno izvolila za definitorja in kustosa.

P. Salezij Glavnik se je meseca avgusta vrnil iz Amerike v domovino. Kot novomašnika ga je vzel s seboj v Ameriko 1. 1925 p. Kazimir Zakrajšek. Ves čas svojega bivanja v

tujini je preživel v Lemontu in bil zaposlen pri vzgoji serafinske mladine. Bil je profesor na bogoslovju in skozi sedem let magister novincev. Vmes je bil nekaj let urednik mesečnika »Ave Maria« in zadnje leto tajnik Baragove Zveze. Bil je tudi samostanski vikarij in komisarjni svetovalec. Provincija ga je le-

P. Salezij z novinci

los poklicala nazaj v domovino in mu poverila častno in važno službo magistra novincev in samostanskega vikarija v Kamniku. Slika ga kaže, kako vlada iz prestola svoj regiment. Videti je, da so vsi zadovoljni: p. magister z novinci in novinci s p. magistrrom. Regiment je razvrščen od leve na desno takole: fr. Mihael, fr. Rudolf, fr. Robert, fr. Žiga in fr. Vincenc. Ta nova imena so dobili novinci pri preobleki 31. avgusta 1937. P. magistru kličemo pristrčni dobrodošel v domovino; novincem pa svetujemo: bodite stanovitni!

P. Emilijan Dovgan, gvardijan iz Nazarja v Savinjski dolini, je obhajal 24. julija t.l. 70-letnico svojega rojstva. Rojen je bil v Kamniku. V svojih mladih letih je bil znan ljudski misijonar. K jubileju iskrene čestitke!

P. Benignus Snoj je obhajal dne 17. sept. 70-letnico svojega rojstva. Rodom je iz Zagorja ob Savi. Dva njegova nečaka sta duhovnika ljubljanske škofije. P. Benigen je kot mlad pater deloval v Novem mestu in v Kamniku. Pred dobrimi 30 leti pa je odšel v tujino. Najprej je bil

P. Benigen Snoj

v Egiptu, kjer je skrbel za naše izseljence. Pozneje je bil poklican v Sveto deželo. Naši starejši jeruzalemski romarji ga še dobro poznajo. Pred 22 leti so ga predstojniki poslali kot komisarja slovenskih frančiškanov v Ameriko. V Ameriki je še zdaj. Bil je dolgo vrsto let komisar. Ustanovil je faro v Newyorku in v Johnstownu. Na zadnjem mestu še zdaj deluje kot župnik. Radi njegove skromnosti in ljubeznivosti ga imajo ljudje silno radi. Zna mnogo jezikov, kar mu zelo prav pride predvsem v spovednici. Zaslužnemu pastirju naših izseljencev tople čestitke in iskreno povabilo, naj pride enkrat vendar pogledat svojo lepo domovino!

Fr. Peregrin Medved bo obhajal 11. okt. 80-letnico rojstva. V Brežicah je tako dolgo za skrbnega gospodarja, da že skoraj sam ne ve, odkaj. Mirna, tiha, zvesta duša. Še vedno korajžno hodi po samostanu in opravlja svoje delo. Četudi že v letih in mu hočejo noge malo protestirati, je ohranil svež glas in še za poje kot mladenič. Naj ga Bog živi!

RAZGLEDE PO SVETU

Jeremijada nekega župnika.

Dobri dušni pastir, skrbni župnik se bridko pritožuje: »Moji ljudje uničujejo svoje lastno potomstvo. Belo pleme streže otroku po življenju. Ali ni to razvoj krvi in propad razkristjanjene družbe? Pregloboko med katoliške kroge je zavel strupeni piš npravne pokvarjenosti. Število rojstev v krščanskih deželah nam pove mnogo in preveč. To čudno prikazen imenujemo posledico krize. Pa je vendar nasprotno res: Kriza je posledica npravnega propada. Ali ne najdemo ravno v družinah, kjer je vsega dosti, torej v boljše situiranih famulijah pomanjkanja na otrokih? Ponekod pet psov pa en otrok!

Tako ne more iti naprej. Ali propad ali temeljita obnova družin. Odkod naj pride obnova? Rim je spoznal in zaklical v ves svet: Obnovitev sveta pričakujemo od uspešnega delovanja tretjega reda sv. Frančiška.

Veliki svetnik in poznavalec duš sv. Janez Vianej ponavlja: »Ako hočete obnoviti fare, vpeljite v nje III. red sv. Frančiška in ga dobro vodite, v kratkem času bo župnija obnovljena.« Tretji red je vedno polagal največjo pozornost na družinsko življenje, in delati bi bilo treba na to, da bi bili vsi člani družine tudi člani III. reda, da bi se naše hiše izpremenile v samostane, da bi bile sobe v naših hišah samostanke celice. Tako je začel III. red od začetka vse družine in zato so se po njem izvršile čudovite stvari. Mar mislimo, da danes III. red nima nikake moči več? Da bi ne imel moči? Ali se ne rabi za isto bolezen isto zdravilo? In bolezen je ista. Današnja doba je jasna fotografija Frančiškovega časa. Takrat je papež Inocenc poklical na pomoč III. red. Svet je svojega očeta poslušal in razkadili so se črni oblaki nad Evropo. V istih razmerah kliče na pomoč Pij XI. sv. Frančiška in njegov III. red. Ali bo svet poslušal? Ali bo zavrgel rešilno sredstvo? Obnoviti je treba celico, družino. Nenaravno je, da bi iz zamazane, skaljenega vira tekel čist studenec. Obnovimo družine po III. redu sv. Frančiška in župnikove jere-mijade bo konec.

Izreden dogodek v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Kaj takega pa še ne! Pomislite, kaj se je zgodilo pri frančiškanih v Ljubljani! V četrtek, 9. sept. ob 11 je bila poroka s sv. mašo. Bog se usmilil: poroka s sv. mašo. To je nekaj čudovitega! Pa nekaj poniževalnega, nekaj sramotnega. Moderni katoličani so pa vendar že toliko napredni, da se ne bomo poročali s sv. mašo. Katoličani drugih dežel bi imeli resnično za največjo sramoto, ako bi se poroka ne vršila s sv. mašo. V Ameriki n. pr. se vršijo samo mešane poroke brez maše, sicer pa vse s sv. mašo. Med sv. mašo pristopita ženin in nevesta ter priče k sv. obhajilu. Če bi bilo kako drugače, bi bilo čudno. Pri nas pa v mestu nobene

poroke tako kot cerkev želi in tudi na deželo so že začeli vleči to spakarijo, poroko brez maše. Neko čudno naziranje je med nami, da je poroka brez maše nobel. Poroka brez maše je izpričevalo verskega uboštva, je znamenje, da zakon ni najvažnejši korak v življenje in da za ta korak ni treba blagoslova cerkve. Zato pa je po poroki tako kot je.

Boj proti javni nemoralni.

Amerikanski katoličani se neprestano bojujejo proti nenravnosti v filmu in gledališču. Newyorški nadškof in kardinal Hayes je pred kratkim objavil vest, da so v Newyorku na njegovo posredovanje zaprli 19 lokalov sumljivega značaja. Treba je poudariti, da se amerikanski katoličani strogo in možato drže navodil svojih škofov. Kar da škof na črno listo, to ameriški katoličan brez-pogojno bojkotira. Pri nas pa lahko vsak paglavец škofa kritizira. Pač znamenje, da se naše katoličanstvo suče okoli ledene točke, da termometer naše vere kaže na številko 0.

Slavni državnik — tretjerednik.

Najznamenitejša katoliška osebnost v ameriškem političnem življenju je michiganski guverner Murphy. V zadnjih letih je kot ameriški višji komisar upravljal Filipine. Ko je jemal slovo od Detroita kot župan milijonskega mesta in se je odpravil na Filipine, se je nekaj dni prej oglasil v kolegiju Dun Skota, kje je vpričo velike množice na tretjerednem shodu naredil na najslavnejši način redovne obljube. Na Filipinih si je s svojim vzglednim katoliškim življenjem pridobil mnogo simpatij. Kar je najbolj zanimivo, da je Murphy Rooseveltov kandidat za prihodnjega predsednika Združenih držav Amerike. Tretjeredniki, glave pokonci!

Kongres frančiškanskih profesorjev.

Koncem avgusta se je vršil v Krakovu na Poljskem kongres profesorjev frančiškanov iz slovanskih dežel pod pokroviteljstvom krakovskega

škofa Sapiehe ter redovnega generala p. Leonarda M. Bello iz Rima. Slovensko provincijo sv. Križa je zastopal na kongresu s svojim referatom: »Brezmadežna v umetnosti« p. dr. Roman L. Tominec iz Ljubljane.

Kongres je bil zaključen z veličastno akademijo, na kateri se je izvajala tudi frančiškanska himna, ki jo je zložil za to priliko znani poljski komponist, dirigent Wallek Walewski. Pel je zbor frančiškanov.

DR. P. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Franciškansko delo za mir

Potrebno je bilo vse to globokosrčno in visokodušno mišljenje, da je hotel kdo v tedanjem času nastopiti kot apostol miru. Saj ni bilo potrebno delati slogo samo med posameznimi osebami ali med eno in drugo družino, ampak je bilo treba večkrat rešiti cela mesta in pokrajine iz hude nesloge. Prepiri so ponajveč nastajali vsled socialnih neprilikev fevdalne dobe.

Bistvo fevdalnega sistema je obstajalo v tem, da so v daljnosežnem stopnjevanju višji sloji vladali nad nižjimi sloji prebivalstva. Deželni gospodar je stal nad svojimi neposrednimi vazali, katerim je del svojega kraljestva izročil kot fevd. Kronske vazali so vladali zopet nad lastnimi fevdniki in tako naprej do najnižjih fevdalcev, ki so bili zgolj služabniki. Ta socialno politična ustanova je imela v resnici dobrodelen vpliv, dokler so nižji sloji potrebovali varstva od zgoraj, in dokler so trajale prvotne razmere odvisnosti od deželnega gospodarja. Ko so se pa te razmere v mestih po novem denarnem gospodarstvu bistveno spremenile, so nižji sloji začeli hrepeneti po svobodi in samostojnosti. Tako zvani *minores* (manjši), to je ljudstvo rokodelcev in malih trgovcev, so se začeli boriti za enakopravnost in za delež pri oblasti, s tako imenovanimi *majoris* (večji) gospodujočim razredom veletrgovcev, vitezov in plemičev. V tem desetletja trajajočem boju je večkrat prišlo do krvavih meščanskih vojn.

V Asizu je boj med obema strankama dosegel svoj višek v začetku 13. stoletja. Že leta 1198 se je dvignilo ljudstvo ter pregnalo najbolj osvražene fevdnike. Ti so se zvezali s Perudžo, ki je bila že od nekdanjega sovražnika Asiza in se začeli pripravljati na vojno. Da bi napad premočnega nasprotnika lažje vzdržali, so se v Asizu preostali *majoris* skušali sprijazniti z *minores* in so jim priznali gotove pravice. Kljub temu pa se je vojna, ki se je vnela leta 1204 končala z občutnim porazom. Asiški vojaki, med katerimi je bil tudi Frančišek, so bili ujeti odpeljani v Perudžo in tam eno leto zaprti.

Ko je bil zopet sklenjen mir, so *minores* iz Asiza s ponovno močjo silili na razširjenje svojih ljudskih pravic nasproti *majoris*. Odločilna rešitev je bila sklenjena dne 9. novembra leta 1210, ko so zastopniki obeh strank podpisali pogodbo, ki predstavlja *Charta magna* (Veliko listino) demokracije v Asizu. Takole se začinja: »V imenu božjem. Amen. Milost svetega Duha bodi z vami. Na čast našemu Gospodu Jezusu Kristusu, preblazeni ženi Devici Mariji, cesarju Otonu in vojvodi Leopoldu. To je odredba in pogodba, ki je za vedno bila sklenjena med *majoris* in *minores* v Asizu. Brez obojestranske privolitve ne smejo sklepati nobene zveze, ne s papežem, ne z njegovimi nunciji ali legati, niti s cesarjem ali kraljem ali z njihovimi nunciji in legati, niti s katerim koli mestom ali trdnjavo, ali s katerimkoli velikim gospodom, temveč naj se med seboj sporazumejo o vsem, kar je potrebno za čast, blagostanje in napredek

mesta Asizi.« Nato sledi vrsta določb, po katerih fevdniki svojim dose-
danjim podložnim priznajo popolno enakopravnost.

Nedvomno ima glavno zaslugo pri tej mirni končni zmagi demokra-
cije sv. Frančišek. Ta je pač gotovo že od leta 1198 podpiral zadevo niž-
jega ljudstva. Z napetostjo je zasledoval od tedaj rastoče ljudsko gibanje.
Saj je vendar svojo naklonjenost za nižje sloje tako očitno pokazal, s
tem da je zase in za svoje mlado udruženje izbral naslov *minores* —
manjši! Vsa njegova skrb je bila usmerjena na to, da bi prišlo do mirne
rešitve velikanskega razdora. Dan za dnevom je s svojimi brati visoke
in nizke opominjal k spravljivosti. Vedno in vedno se je razlegala v stol-
nici njegovega rojstnega mesta blagovest o miru. Tako je polagoma nad-
vladalo ono mirno razpoloženje, iz katerega je izšla pogodba leta 1910.

Pa tudi drugod je svetnik posredoval pri podobnih razrednih bojih.
Nekega dne je prišel v Areco, ko se je vse prebivalstvo nahajalo v upor.
Višji in nižji so se med seboj mesarili, zdelo se je da je mesto neizbežno
posvečeno poginu. Frančišek je poslal svojega tovariša brata Silvestra
naprej in mu zapovedal: »Hiti k mestnim vratom in zapovej v imenu vse-
mogočnega Boga, naj hudiči nemira takoj izginejo iz mesta.« Ko je brat
v svoji preprostosti naročilo izvršil, je stopil svetnik z običajnim mirovnim
pozdravom med razburjeno množico ljudstva n v najkrajšem času zopet
upostavil mir. Mož miru je tako postal rešenik mesta.

Če pa je ljudstvo pri svojih zelo upravičenih zahtevah večkrat seglo
po krivičnih sredstvih, je pri tem pač hodilo v šolo fevdnikov samih. Le
prepogosto so ti zatajili svoj krščanski viteški vzor in se udajali ropu in
izzivanju. Strastna lakota po moči in premoženju jih je zapeljala, da niso
samo svojih podložnih krivično izmозgavali, ampak da so se tudi med
seboj napadali. Značilno je, da je papež Urban II. v svojem govoru na
križarje na sinodi v Klermonu leta 1095, govoril vitezom: »Orožje, katero
ste sedaj zločinsko omadeževali s krvjo v medsebojni moritvi, obrnite
sedaj v prid krščanske vere in krščanskega imena. Očistite se z Bogu do-
padljivim delom od svojih tatvin, ropov in požigov. Vi, ki ste zatirali sirote,
oropali vdove, morili svoje krščanske brate, plenili cerkveno imovino,
in vršili vsake vrste hudobij, pustite te grozote in borite se za svoje brate
po veri proti tujim narodom.« S tem, da so vitezi sledili temu klicu, je
bila njihova neukrotljiva borbenost postavljena v službo svete stvari in
viteštvo samo je bilo oplemeniteno. Toda premnogi zastopniki fevdnega
plemstva so tudi še naprej uporabljali pravo pesti in vsi napor, s kate-
rimi sta se cerkev in država proti temu borila niso mogli zaježiti te zlo-
rabe. Srečamo jo tudi na sledovih mirovnega dela sv. Frančiška.

Gospodje iz Perudže so bili daleč na okoli na slabem glasu radi svoje
silovitosti. Nobeno mesto v okolici ni bilo pred njimi varno. Posebno so
ponovno skušali sosedno mesto Asizi podjarmiti in pleniti. Frančišek je
kljub temu upal, da jih bo spravil na drugo pot. Podal se je v njihovo
mesto in jim začel pridigati. Ljudstvo je v velikem številu prihitelo, vitezi
nasprotno so se trudili, da bi apostola miru motili. Priredili so razkošen
turnir in povzročali tak vrišč, da je bilo pridigarja komaj mogoče razu-
meti. Ta se je obrnil na te motilce miru in jim dejal v gorečem navdu-
šenju: »O nesrečna nespamet ljudi, ki ne mislite in se ne bojite božje
kazni! Zato poslušajte, kar vam Gospod po meni, malem ubožcu na-
znanja. Gospod vas je povzdignil nad vse, ki stanujejo v vaši okolici. Zato
bi morali biti tudi bolj dobrohotni in Bogu bolj hvaležni kakor vsi drugi.
Namesto tega pa ste nehvaležni za milost, napadate z oboroženo roko svoje
sosede, jih ubijate in pustošite njihova posestva. Povem vam, da to ne
bo ostalo nemaščevano, temveč Bog vas bo v večjo kazen pahnil v me-

čansko vojno, tako da se boste v medsebojnem uporu pobijali. Kdor se ne briga za božjo voljo, tega bo božja nevolja poučila.« Nekaj dni nato je v resnici med njimi izbruhnil prepir. Demokracija je z oboroženo silo zahtevala svoje pravice. Ljudstvo je divjalo proti viteštvu in obratno so plemeniti gospodje posegali za meč proti malim meščanom. Končno je prišlo do tako divjega klanja, da so celo sosodje imeli usmiljenje z nesrečnim mestom, od katerega so bili pravkar še napadeni.

Čisto drug pa je bil uspeh, katerega je imel svetnikov misijon miru v Bolonji. Plemiške družine tega mesta so se že dolgo časa med seboj smrtno sovražile. Medsebojno tekmovanje je že večkrat privedlo h groznemu krvoprelitju in zdelo se je, kakor da se ti nasprotniki sploh ne dajo več med seboj spraviti. Frančišek je na praznik Marijinega Vnebovzetja leta 1222 stopil pred zbrano ljudstvo. Skoro celo mesto se je zbralo na trgu pred rotovžem. Napovedal je vsebino: »Angeli, ljudje, hudiči«. V resnici pa je cela pridiga obravnavala, kako treba premagovati sovraštvo in znova napraviti mirovne zveze. Govoril je o tem s tolikim maziljenjem in prepričanjem, da ni bilo navdušeno samo vse ljudstvo, ampak da so se tudi nespravljive fevdniške družine med seboj spravile.

P. TARZICIJ:

Veseli bodimo!

Ni jih malo, kateri mislijo, da bi morali tisti, ki Gospodu služijo, hoditi okoli s povešeno glavo, z zaprtimi očmi, z žalostnim in jokavim obrazom. Po njihovem mnenju se na ustih pobožnih oseb ne bi smel nikdar pokazati smeh, ki je izraz veselja in radosti.

Pa je prav nasprotno res. Gospod ljubi veselega darovalca. Veselite se in zopet vam pravim, veselite se, govori sv. Pavel. In moder mož je zapisal: svetnik, ki je žalosten, je žalosten svetnik.

Krščanstvo je vera veselja. Vsak, kateri je Kristusov učenec v resnici, ne morda samo napol, sme in celo mora biti vesel. Prav posebno pa moramo biti veseli mi, ki smo tako srečni, da smo otroci »veselega svetnika«, sv. Frančiška.

Sv. Frančišek ni nikdar dovolil, da bi bil kateri njegovih bratov žalosten in potr. Ko je nekoč videl enega brata žalostnega, mu je takoj dejal: če si grešil, pojdi k spovedi, če pa si otrok božji, bodi vesel!

Kako zelo je bilo veselje Frančiška in njegovih bratov Bogu drago, nam priča ta zanimiva legenda:

Svoj čas je sv. Frančišek Asiški z nekaterimi — v Bogu veselimi mu brati prišel na obisk v benediktinski samostan. Med tem, ko se je predstojnik tega samostana, milostljivi gospod opat razgovarjal z bratom Frančiškom, so se njegovi bratje z benediktini prerekali, kdo je večji, sv. Benedikt ali oče Frančišek. »Kako strog je bil naš sveti oče in kako spokoren! Trnjev grm je gojil zase in za svoje sinove.« Tako so se ponašali benediktini. Frančiškovi bratje pa so se veselo smehljali.

Prišli so na samostanski vrt. Solnce je z vso svojo toploto obsevalo in ogrevalo bujno cvetje. Po drevju so z veje na vejo preletavali mali krilatci ter peli Bogu slavo. Črni — benediktini vsega tega niso ne videli ne slišali. Peljali so rjave — frančiškane naravnost k trnjevem grmu, ki ga je bil posadil sv. Benedikt in po vrsti so govorili: »Glejte, drevo pravičnih! Iz te knjige beremo nebeško tolažbo. Kdor v solzah seje, bo v veselju žet. Kakor Mozesu, se tudi nam prikazuje Bog v trnjevem grmu.«

Pater prior pa je še dostavil: »Če je komur mar zveličanja, naj si utrga eno vejico ter jo vzame s seboj, da bo vztrajal v strahu Gospodovem!«

Na vse to so se Frančiškovi bratje zopet sladko smehljali. Tudi oče Frančišek se je smehljaj in utrgal vejico z grma, kakor je bil priporočil pater prior. Pa glej, čudo! Kakor kri je privrelo iz lesa in namesto bodic in trnja je namah pognalo brez števila malih rdečih cvetov. In to rožnato čudo se je razlilo čez vse grmovje. V zadregi in osramočeni so se benediktini drug za drugim umaknili v celice. Toda glej! Tudi tu se je trnje, ki so ga imeli po mizah, spremenilo v rožnate šopke. Zdaj so ti strogi spoznali, da je preprosta in v Bogu vesela duša Bogu ljubša, kakor vsa strogost. Uvideli so, da pristržno in odkrito smehljanje Frančiška in njegovih bratov pred Bogom več velja, kakor sto in sto temnih, dolgih, resnih in žalostnih, samo na zunaj svetniških obrazov.

Zapomniva si to, — brat in sestra — in bodiva vesela! Vesela seveda v Gospodu.

P. ODILO:

Patentirano sredstvo proti komunizmu

Reformatorjev ni svetu nikdar manjkalo. Reformator je z božjo milostjo lahko vsak, ki začne s poboljšanjem pri samem sabi. Taka reformacija se vrši brez vsakega hrupa, pa vendar prinaša velik blagoslov onemu, ki si za poboljšanje prizadeva, pa tudi okolici, ki je vzpodbujena po dobrem zgledu. S tem obnovljenjem, s to reformacijo gre toliko hitreje, kolikor več jih istočasno spozna potrebo obnovitve, kolikor več jih položi roko na delo. V tem obnovitvenem in organizatoričnem navdušenju pa je malokdo prišel tako daleč in je malokdo prinesel svojemu času toliko blagoslova kot sv. Frančišek Asiški. Papež Leon XIII. pravi: »Čudoviti dogodki v Frančiškovem življenju, ki bi bolj zaslužili angelsko kot človeško pohvalo, kažejo dovolj jasno, kako velik in vreden je bil oni mož, ki ga je odločil Bog, da pokliče svoje sovrstnike nazaj h krščanskim šegam.« (Okr. 1882.) Ta od sv. Frančiška začrtana reformacija je Tretji red, ki obsega vsak stan, vsako starost, oba spola, ne da bi raztrgal vezi družine in prevrgel obstoječi družinski red. Ta ustanova je bila nujno primerna in potrebna za svoj čas, zato jo je papež Honorij III. ustno dovolil l. 1221, papež Nikolaj IV. pa jo je 18. avg. 1289 slovesno potrdil. — Če bi III. red ne bil času primeren, bi se satan ne trudil tako zelo, da ga uniči, in posledica tega je, da je III. red v teku stoletij priporočalo v svojih okrožnicah 31 papežev.

Živimo v času, ki je verna fotografija one stare dobe, ki so v njej živeli prvi starši, in satan bi nas rad prepričal v predrznosti, da nas prestopanje in teptanje božje volje naredi Bogu enake. To je duh komunistične dobe, ki je pred njim svaril že papež Benedikt XV. v svoji prvi okrožnici 1. novembra 1914. Če kateri človek lahko prav razume položaj časa, potem je to brez dvoma oni, ki ga je Bog postavil za svojega namestnika na zemlji. Nepobitni dokaz za to je papež Leon XIII., ki je ob svojem času s tresočim prstom pokazal na žgoče, strupene rane, ki so se prikazale v strah vsemu človeštvu. Leon se je zavedal svojega odgovornega stališča; zato je ponovno v svojih apostolskih okrožnicah pokazal na III. red in povedal vsemu svetu, da je »III. red najboljša medicina proti bolezni današnje dobe. Leta 1884 piše: »Ne brez vzroka porabimo to prijetno priložnost in ponavljajmo, kar smo že prej poudarili:

»Tretji red sv. Frančiška razširajte na vso moč in ga priporočajte.« Iz tega sledi, da ima papež razširjanje tretjega reda za važno cerkveno zadevo, saj poudarja naravnost: Jaz pričakujem prepород sveta od uspešnega delovanja tretjega reda. In da bi to zdravilo našlo pot ob istem času po vsem svetu, opominja zopet po kratkem odmoru: »Nadaljujte svoje delo, da tretji red sv. Frančiška v svojih škofijah branite in razširjate.« V istem smislu je pisal papež Pij X. l. 1909: »Nobena stvar mi ni bolj pri srečju, kakor da se pravila tretjega reda vestno izpolnjujejo, ker to bo največ doprineslo k obnovitvi vsega sveta v Kristusu.«

In ko je l. 1921 obhajal tretji red slavni jubilej 700-letnega obstoja, je uporabil papeš Benedikt XV. s hvaležno ljubeznijo do sv. Frančiška priliko, da je izdal posebno okrožnico, »da opozori kristjane vsega sveta, da se z navdušenjem oklenejo velike ustanove velikega svetnika, ustanove, ki je tudi v današnjih časih tako čudovito primerna in potrebna. Ker je III. red krona Frančiškove delavnosti in aktivnosti, zato srčno želim, naj ne bo nobenega mesta, nobene vasi, nobenega sela, ki ne bi imelo velikega števila udov tega reda, in sicer ne samo takih udov, ki se zadovoljijo samo z imenom tretjerednika, temveč takih, ki s pogumom delajo za zveličanje svoje in svojega bližnjega.«

Z ozirom na to dvojno pastirsko pismo je pričakoval sedanji papež Pij XI., ko je izdal okrožnico ob 700-letnici smrti sv. Frančiška, »da boste Vi (škofje in duhovniki) tretji red sv. Frančiška na vsak način pospeševali in boste verno ljudstvo poučili, kakšen namen ima ta tretji red, kako visoko ga moramo ceniti, kako lahki so pogoji za vstop in kako neznatne so dolžnosti, koliko odpustkov in predpravil imajo udje tega reda; kratko, kako koristen je III. red za posameznika in za splošnost. Kdor se še ni uvrstil v to veličastno armado, naj to stori na Vašo besedo.«

Kdor odklanja tretji red, odklanja resnobo v izvrševanju svojih katoliških dolžnosti, češ da niso času primerne. In tak katoličan nima od krščanstva nič drugega kot ime; — samo ime pa ne zadostuje, če hočeš priti v nebesa. In krščanstva, katoličanstva po imenu je danes preveč, tako da že skoraj ni težko naštetih prave katoličane.

Novi Inocenc, Pij XI. kliče zopet Frančiška na pomoč, naj popravi hišo, ki se podira. Frančiška s tretjim redom. Edino Frančišek s svojim tretjim redom je toliko močan in težak, da bo odtehtal težo današnje dobe: preteči komunizem. Gospod, daj, da bomo videli, daj, da bomo spoznali o pravem času!

Naročniki Cvetja! Ne pustite, da bi morali na Cvetju zapeti nagrobnico »Je pa davi slanica pala«! Ta mesec moramo dobiti 5000 novih naročnikov. Ali razumete? 5000 novih. Ti, ki to bereš, ali imaš že določen načrt, kako in kje boš začel? Ali veš, kje boš potrkal za novega naročnika.

Naročniki iz Amerike, iz Koroške in iz zasedenega ozemlja, ali smemo upati tudi od vas kaj pomoči?

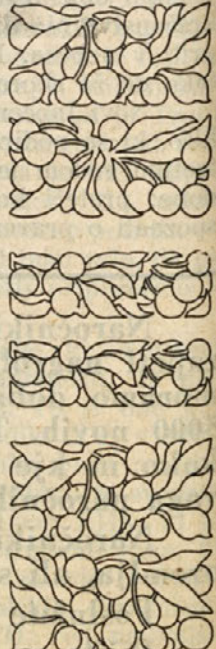
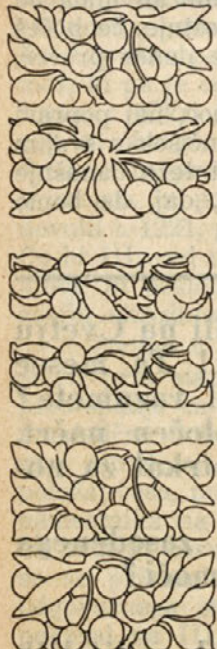
Poslužite se vsi priložene dopisnice!

Pišite po položnice, ali pošiljajte po svojih voditeljih in dušnih pastirjih!

FRANČIŠKOVA MLADINA

Še en dozoreli sad. Ciril Lavrič je prvi izmed Frančiškovih križarjev, ki je letos končal gimnazijo, in sicer z odličnim uspehom. Odločil se je za bogoslovje in bo te dni odšel na svoje mesto. Frančiškova mladina je ponosna na njega in nestrpno čaka dneva, ko bo smela v vsem sijaju enega izmed svojih spremljati pred oltar kot novomašnika. Takrat bomo poleg teh dveh slik pokazali bralcem Cvetja še eno sliko: Cirila — novomašnika.

Ciril Lavrič kot abiturijent

Pilatova vlada

Figabirt

Dnevi so vroči. Julij v soncu, ali julijsko sonce. Žge, žge! Od pločnikov izpuhteva vročina, sopar je v zraku. Ljubljana pa brez vetra. Strašno...

Ciril Lavrič kot mali križar

Marjan tolče s kladivom po ukrivljenih in že zdavnaj zabutih žeblih. V kletih je hlad. Kako dobro dé. V dvorani dve so prižgane luči. Krog in krog po sobi razmetani nahrbtniki, slamnjače, zaboji, kotel, ponve, sekira, žaga. Po tleh žebli...

Tiho žvižga predse in tolče. Nahrbtnik za nahrbtnikom, vreča za vrečo izginja v zaboj, ko je poln, prisloni pokrov, dva tri udarce in že je pripravljen za pohod v deveto Štajersko deželo.

»Au, presnet — — —« udaril se je po prstih s tolkačem. Skoči pokoncu in vtakne štiri prste v usta.

Gori zaloputnejo vrata.

»Tra, ra, ra, ra — — — a — — — a« se prismeje po stopnicah Niko, ki si je zažvižgal tri oktave in je pri zadnjem tonu najnižje skočil iz najnižje stopnice v dvoranin hlad.

»Salve, Poncius!« Marjan kriči in se smeje; na bolesten udarec po prstih je pozabil.

»Vse v redu?« vprašaje pogleda Niko.

»Odila še ni! Sfile je šel še po kruh za na pot. Žane je peljal kolo domov! Petronija tudi še ni!«

»Torej, aha! Bog živi!« Pater se je primajal po stopnicah in se na zadnji ustavil. Čudno gleda razmetanost po dvorani. Niko se mu smeje in si misli: Če bi govoril o redu v Ameriki! — — —

»Kje pa so drugi—ii?«

»Jih ni!« Odgovor je kratek, prav vojaški. Patru se tako zdi.

»Torej dobro! Denar imate tukaj, kolikor bi rabili!«

Marjan se primakne bližje in čaka. Denarnico je potegnil iz hlače in čaka, kakor berač na ušive papirje.

»Glej zdaj dobro!« pravi pater in šteje:

»Sto za leš, petdeset za seno, hrana za tri dni dvesto!«

Niko se čudi: »Toliko bomo pojedli!«

Marjan ne reče nič! Če bi Ciril bil, potem bi že bilo verjetno:

»Živijo ti, imaš kaj kruha?«

Marjan spravlja bankovce v denarnico. Zadnji zaboj zabija Niko.

Na stopnicah hrup in grmenje! V dvorano so pridrveli Sfile, Žane in Petronij.

»Ste vsi?« vpraša pater.

Sfile pa je vedno trgovec in le na špedicijo misli: »Voza še ni, da bi k Figovcu zapeljal!«

In še Niko svoje: »Bogdan bo še tudi prišel!«

V tem ga je Bogdan zgrabil za vrat:

»Au, yess!«

Pater poka od smeha. Marjan zre v tla kakor kmečka nevesta. Žane je moder. Joj, ta Žane! Ve, da je njegov dan.

V tem zopet loput z vrati. Da je voz, si misli, pa se temeljito zmoti.

Vsa ponižna, sladka in grenka kakor vedno, kdo?

»Saj sem vedel! O, teta Frančka!« dé Niko. Pater se zopet smeji!

»Oooooooo! Kaj res že greste!« Vsi so bili prevzeti od signalnih glasov, ki so prihajali iz njenega ustja. Da, da, težko je slovo, pa če mora priti?

»Oh kako pa je vendar to? In kje boste pa spali? In kaj boste jedli? O, ti fantje!«

Marjana je zgrabila za lase. Niko se ji zna spretno umakniti, ker je pač že izučen za prejeme takih in podobnih dobrot.

»Voz!« zavpijejo vsi hkrati. Res je stal pred stopniščem voz.

Pošteno so pljunili v roke in so jeli prenašati zaboj za zabojem.

Ko je doli pred stopniščem vse naloženo, da pater znamenje za odhod.

»Ne boš, komisa žrl več — — —« poje pri sebi Niko.

Po Prešernovi se ustavljajo ljudje in začudeni pogledujejo za krasnim sprevedom.

Pri Figovcu, med vrsto tovornih avtomobilov. Diši po rožičih in po solitrni moki.

Bogdan in Niko štejeta tovorne avtomobile: »Ta je, ta ni, ta je, ta ni, ta ni!«

Končno skoraj z jokom pripomni Sfile:

»Saj ga sploh še ni!«

No zdaj imaš pa najlepše. Avtomobila še ni.

»Kdaj pa bo prišel? Saj je Časl dejal, da že ob osmih! No pa je pol devetih ura, pa ga še ni!« Niko se jezi in lomi roke.

»Saj sem vedel, saj sem vedel!«

Marjan je modrejši od vseh. Med solzami, ko jih oni peti pretakajo v babilonski sužnosti teče k Časlu in se vrne z novico:

»Opoldne bomo šli!«

»Se bomo peljali!« dé modro Petronij. Sploh je danes Petronij nekako posebno moder. Nihče ne ve vzroka...

In tako čakajo, čakajo. Čakajo uro, čakajo dve, avtomobila pa le ni.

Proti poldne Bogdana nenadoma zaboli glava:

»Ne bom šel!«

Nekdo je trdó stisnil zobe, komaj se je premagal. Misli si: »Vse je šlo po vodi. Križarske vojske se bodo začele šele septembra, namesto julija!«

Kaj hoče. Glavno vlogo je namenil Bogdanu.

Bogdan si je vrgel nahrbtnik čez ramo in pozdravil:

»Pa brez zamere!« Vsi so odzdravili, Niko pa nič.

— Exempla trahunt! — — —

Sfile se je dvignil in pravi, da ne bo čakal, da bo prišel šele v ponedeljek. Žane in Petronij pravita, da bi čakala samo do dveh.

Niko škrtá z zobmi in si misli: Možje besede!

Marjan se boji prepira, zato se sklóni k Pilatu in vdano izjavlja:

»Če te bodo vsi zapustili, jaz te ne bom!«

Med splošnim smehom je privozil na dvorišče lep, nov, modern, velik tovorni avto. In so fantje brez logaritmovnika ugotovili, da je trajalo čakanje točno reci in piši: pet ur in en četrť! Ampak pričakali so pa le kar so hoteli.

Niko je tekél po patra. Ko sta se vrnila so bili zaboji že naloženi.

»Hitro, hitro Niko! Samo tebe še čakamo!«

»Mendá ne bo sile!« se smeje Pilat in leze v krasno karoserijo.

Pater se meni s Časlom zaradi plačila. Ne bo hudega!... Hvala Bogu, da ni bilo!

Motor drdra! Siv pramen dima se je pokadil izpod koles.

Že drči avto po gladkem dvorišču! Mahanje robcev.

Niko kriči patru, ki se mu smeje.

»Na svidenje v torek!«...

Lubljana izginja, velik cilj se bliža!

*

V nedeljo, ko so bili še sami, je Niko dopoldne sedeč v mehki travi in v senci košate smreke takole pisal v svoj dnevnik:

Pripeljali smo se včeraj zvečer ob 17.30. Sprejeti smo bili zelo prijazno. Marjan se je čudil Štajercem.

Danes počivamo in čakamo na prihod armade. S postavljanjem tabora bomo začeli jutri! Ne bom več pisal. Sfile kriči, da je Savinja topla...!«

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje.)

Štirinajst dni pred svojo smrtjo je prosila Marjetica prednico benediktink,¹ naj ji dovoli iti domov ob dvanajstih, češ da mora delati za svoje Flamce. Velikonočni misijon je bil blizu; sicer ga sama ne bo več doživela, to je vedela, toda hotela je še pomagati, da bi ljudi pripravili nanj, preden odide v nebesa. V teh dneh je delala z neutrudljivo gorečnostjo, preletela je flamske mestne četrti, dosegla je, da so se docela izpreobrnili še nekateri, ki je njih izpreobrnjenje bilo doslej nezanesljivo, ter je mogla patru izročiti dolg seznam novih imen.

Toda njena ura je bila blizu in morala je pripraviti svoje uboge priletne starše, ki še nič niso slutili.

»Zakaj si tako žalostna, mamica, in čemu se bojiš?!« je bila Marjetica že nekoč rekla materi, ko je bila le-ta spet posebno otožna. »Povedala sem ti, da se vrnejo... saj sem svoje življenje zanje darovala.«

Mati jo je osupla in vznemirjena pogledala in Marjetica, ki se je bala, da je preveč povedala, se je zasmejala, kakor da bi vse to bilo le šala.

Dan pred prvim marcem je Marjetica rekla Ivani:

»Zdaj se prične mesec svetega Jožefa, in to je lep mesec. Vse dni hočem vstati zjutraj ob štirih in iti k prvi maši za uboge grešnike velikonočnega misijona.«

Drugi dan jo je mati v resnici dobila pri zgodnji maši.

»Marjetica,« je rekla, »zakaj greš o slabem vremenu tako zgodaj zdoma?«

Odgovorila je s smehljajem in pa s tako ljubeznivim pogledom, da ni hotela mati nič več še kaj reči. Ko sta šli ven, je Marjetica zaupno dejala Ivani:

»Mati se boji, češ da se preveč trudim, toda jaz moram dokončati svoje delo, nato bom mogla počivati vso večnost.«

Ta dan so domači pohištvo v družinski dvorani nekoliko drugače razporedili. Ko je prišla Marjetica iz šole, je opazila spremembo ter vzkliknila:

»Oh, to bo lepa mrtvaška soba! Glej, tukaj na sredi je prostor za mojo rakev!«

»Marjetica,« poprosi mati. Ali Marjetica je bila izginila.

Drugi dan je prinesla s seboj domov bel španski bezeg. Nekaj časa je pomagala materi in potlej urejevala cvetlice. Izenada pa se zlekne navzdolž na mizi ter reče:

»Glej, tako velik mora biti...«²

»Marjetica,« je milo poprosila mati vsa osupla, »zakaj pripoveduješ vedno reči, ki mi bridkost napravljajo?!«

Na jok ji je šlo. Marjetica jo objame in reče z vedrim obličjem:

»Ti pa tudi zmerom vse verjameš!«

Nato je prisrčno tolažila mamico in govorila o nebeških radostih. Dne četrtega sušca je Marjetka dala svojim učenkam nalogo o smrti, pisale so po njenem narekovanju, bilo je zadnje... Narekovala jim je odstavke iz knjige svetega Alfonza:

»Mračni, slovesni dan, ko sem dokončal potek svojega zemeljskega

¹ Bila je učiteljica na samostanski šoli. — Prip. prev.

² Namreč cvetlični venec na odru. — Prip. prev.

življenja! Moje moči so se použile na potih življenja. Ob moji bolniški postelji se je zbral majhen krog prijateljev in sorodnikov... Zatem bo preminulo življenje in smrt bo opravila svoje delo.

»Moje oči se bodo za vselej zaprle za zemeljske reči ter se odpró za nebeške. Poslovil se bom na svoji mrtvaški postelji od dragih in moj zadnji dihljaj bo moja poslednja molitev.«

»Otroci,« je rekla na koncu, »dobro premislite to narekovanje... Bodite vedno pripravljeni, zakaj človek — to boste kmalu videli — odide naglo od tod s tega svetá tja na drugi svet.«

Na njenem pisalnem podstavcu so našli knjigo še odprto na tem mestu.

Naslednjo nedeljo je bila procesija. Marjetica je bila posebno ljubezniva ter izredno živa v svojih opominih.

Dopoldne je bila obiskala neko bolno prijateljico ter ji prinesla tako bogatih darov, da jo je prodajalka v trgovini, kjer je kupovala, opozorila na visoko ceno.

»To nič ne dé,« je odgovorila, »vse vzamem, saj je morda zadnjikrat.«

Potem, ko se je bila poslovila od matere drage bolnice, se je še enkrat okrenila ter jo poljubila, česar sicer nikoli ni storila.

»Topot Vas poljubim, in sicer prav srčkanó!« se je pošalila.

Zvečer je rekla očetu:

»Danes hočem še enkrat zapeti vse naše stare pesmi s teboj vred, očka.«

Vseda se je h klavirju in številká za številkó se je vrstila. Bilo je poslednjič, da je svirala.

(Dalje prihodnjič.)

P. ODILO:

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana

Na praznik sv. Frančiška 4. oktobra bomo pri frančiškanih v Ljubljani obhajali osmo obletnico, odkar imamo v naši cerkvi vsak dan izpostavljeno presv. Rešnje Telo. To obletnico bomo slovesno obhajali s tridnevno duhovno pripravo. Spored bo sledeči: 1. in 2. oktobra zjutraj ob pol 6. uri sv. maša z ljudskim petjem. Zvečer obakrat ob 6. uri sv. rožni venec, ob 6.15 govor in slovesne litanije. — V nedeljo 3. okt. popoldne služba božja kot vsako nedeljo. Popoldne v nedeljo ob 3.30 sv. rožni venec, ob 3.45 pridiga, nato blagoslov novega prapora Velikih Klaric, pete litanije in darovanje za cerkev.

Na praznik sv. Frančiška 4. okt. zjutraj ob 5.30 pridiga, nato sv. maša z ljudskim petjem, ob 10. uri slovesna sv. maša. Zadnja sv. maša ob 11. uri. Zvečer ob 6. uri sv. rožni venec in slovesne pete litanije. Ljubljanski tretjeredniki, udeležite se, kar mogoče vseh pobožnosti, da se dostojno pripravimo na praznik našega sv. očeta Frančiška.

Kamnik

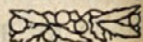
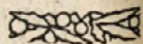
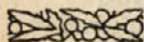
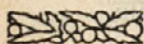
Praznik sv. očeta Frančiška bo letos na ponedeljek. V naši cerkvi bo v nedeljo po litanijah ob 4. uri popoldne spomin blažene smrti našega očeta. Slovesnost se bo vršila pri oltarju sv. Frančiška. Na praznik bo ob 7. uri zjutraj slovesna sv. maša za ude tretjega reda.

Na odborovi seji je bilo sklenjeno, da se bo naša skupščina pripravila za praznik sv. Elizabete s tridnevnimi duhovnimi vajami. Naj vsakdo

misli že sedaj nanje. Iskreno vabljeni tretjeredniki z celega okrožja. Duhovne vaje bo vodil komisar tretjega reda p. Odilo iz Ljubljane.

Prihodnji shod bo zadnjo nedeljo oktobra t. j. 31. Pred shodom odborova seja.

V vodstvu naše skupščine se je zgodila izprememba: p. Salezij Glavnik, ki se je vrnil iz Amerike, prevzame vodstvo III. reda in shode v Kamniku. Vizitacije po farah bo izvrševal p. Anastazij Bajuk. Dosedanji voditelj p. Karol Dijak je bil prestavljen v Ljubljano, kjer je prevzel važno službo vzgoje serafinske mladine. Kamniška tretjeredna skupščina se mu iskreno zahvaljuje za vse delo v Kamniku in mu želi obilo blagoslova v novem delokrogu.

Cerkev in samostan v Kamniku

Šiška pri Ljubljani

V nedeljo 3. okt. bomo v Šiški obhajali znamenit jubilej: desetletnico posvetitve naše cerkve sv. Frančiška. Nadškof dr. Jeglič jo je pred 10 leti posvetil z vsemi slovesnostmi. Ta jubilej ne sme iti kar tako mimo nas. Obhajali ga bomo, kar mogoče svečano 3. oktobra. Šišenski zvonovi bodo že v soboto zvečer naznanjali veliki dan. V nedeljo zjutraj bodo farani sv. Frančiška z veliko hvaležnostjo do Boga prejeli sv. obhajilo, pri katerem se bodo spomnili velikega posvetitelja pokojnega nadškofa dr. Jegliča. Ob 10. uri bo slovesna zahvalna služba božja. Sv. mašo bo opravil frančiškanski provincial p. dr. Gracijan Heric, slavnostno besedo pa bo izgovoril p. Odilo iz Ljubljane. Izredna slovesnost bo pa v nedeljo 3. oktobra zvečer ob 6. uri namreč: Desetminuten molk, nato obred v spomin smrti sv. Frančiška. Takoj nato bo procesija z bakljami zunaj cerkve. Med procesijo bo vse ljudstvo pelo litanije Matere božje in bo igrala rakovniška godba. Pričakujemo, da se bodo vsi Frančiškovi častilci

zbrali ta dan v Šiški. Posebno vabimo tretjerednike iz Ljubljane in z Viča. Cerkev v Šiški moramo veliko bolj poznati in se vse globlje zavdati, da je to edina cerkev sv. Frančiška v celi Sloveniji.

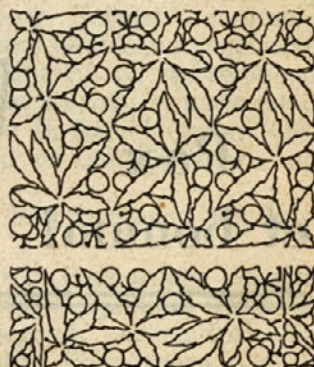
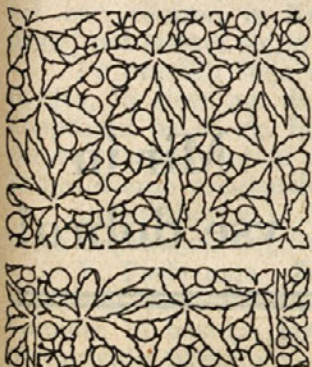
Poročilo o tretjerednem taboru v Ljubljani pride na vrsto v prihodnji številki. Izpadel je prekrasno.

Sveta maša za naročnike Cvetja bo na praznik sv. Frančiška 4. oktobra ob 10. uri dopoldne.

In naj molijo za mrtve . . .

Sv. Frančišek As.

† Rev. Ludvik Kužnik. Iz Amerike smo dobili pretresljivo poročilo, da je tam na tragičen način umrl mlad slovenski duhovnik-tretjerednik g. Ludvik Kužnik. Bil je rojen v Ameriki, in sicer v Clevelandu v župniji sv. Lovrenca. Njegov oče je doma z Dolenjskega, mati pa z Vrhnike. Pred tremi leti je pokojni g. Ludvik pel novo sveto mašo. Takoj po novi

sv. maši je veselo ter navdušeno nastopil pot poslanca božjega. Nastavljen je bil v slovenski fari Sv. Marije Vnebovzete v Collinwoodu. Bil je up in veselje vse naselbine in ponos presrečnih staršev. Toda 7. avgusta letošnjega leta je postal žrtev nesreče. Utonil je pri izlivu reke Chagrin v jezero Erie. Ž njim je utonil tudi bogoslovec Anton Zorko. Vsej ameriški Sloveniji naše sožalje, pokojnima pa večni mir. Zalujoče starše naj tolaži nebo.

† Elizabeta Smolnikar:

V Kamniku je umrla 22. avgusta tretjerednica Elizabeta Smolnikar. Tiho in mirno je bilo njeno življenje, tiha in mirna je bila tudi njena smrt. Čudovito lepo je živela, lepa, zares lepa je bila njena smrt. In smrt, ki navadno vtisne sleherni svoji žrtvi takoj pečat minljivosti in spremenljivosti, je njo obdala z neko čudovito lepoto, kot da je tudi telo že deležno, kar smemo upati, uživa njena duša.

Kdorkoli bi sodil po videzu, po zunanosti, bi se brez dvoma motil. Kdor jo je pa poznal od bliže, kdor je mogel videti v njeno dušo, ta je vedel, da živi v tako slabotnem, neznatnem telesu velika, lepa duša. Res živela je sveto življenje. Zares prelep vzor tretjerednikom. Nič prisiljenega, nič odbijajočega, nič pretiranega in prenapetega ni bilo v njenem življenju. Prva je vstopila v svetišče zjutraj in predno se je začela sv. maša je navadno opravljala molitev sv. križevega pota; s kolikim mirom je pristopila k sv. obhajilu, potem pa hitela domov na delo. Ko je zvečer brat zakristan zapiral svetišče je poslednja zapuščala cerkev. Redno je obisko-

vala presv. Zakrament in premolila ure in ure prostega časa pred Najsvetejšim. In kljub temu je našla čas, da je obiskala to ali ono bolnico, ji kaj prinesla, našla je čas, da je sodelovala pri Vincencijevi konferenci, zbirala razne darove. Kakor je bila videti plaha, je bila vendar pripravljena za kakršnokoli delo. Samo namigniti je bilo treba in že je dejala skromno: »Bom, prečastiti.« Siguren sem bil, da bo dobro izpeljala. In zaradi tega je tako velika, zaradi tega je njena pobožnost prava in lepa. Bog bodi plačnik njeni duši, ona pa naj ostane tretjerednikom prelep vzor.

† Glušič Marija. Iz Šmartnega pri Velenju so nam naznanili, da je tam umrla dobra tretjerednica Marija Glušič. Pri Cvetju jo bomo zelo pogršali. Apostolsko delo je vršila v fari, ko je razširjala katoliški tisk in imela na skrbi naročnike Cvetja. Pridno in vztrajno je nabirala tudi ude za Armado sv. Križa. Za vse žrtve naj ji bo dobri Bog sladko plačilo, šmartinski župniji pa naj izprosi vredno naslednico, ki bo prevzela delo za njo!

Opomba: Vse pokojne ude naznanjajte Cvetju, da njih imena priobčimo.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;

3. ne sme biti star nad 45 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani«, Frančiškanska pasaža. Osebnostno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

(Konec.)

I. Revizija. Ta revizija je bila prva od ustanovitve zadruga ter ji je prisostvoval njen načelnik g. Vladimir Tominec. Odrejena je bila po Zadrufni zvezi.

II. Splošne zadeve. Zadruga je bila registrovana dne 7. IX. 1934 pod Firm. 823 Zadr. X. 456/1. Ustanovne listine hrani. Občni zbor z dne 29. III. 1936 je spremenil zadružna pravila v §§ 3, 4, 18, 20, 24, 29 in 34. Sprememba je registrirana. Zadruga uživa pristojbinske olajšave, ki so ji priznane z odlokom z dne 20. III. 1935, števil. 7329 ex 35. Zadruga je oproščena tudi družbenega davka. Zadružni delež znaša 10.— dinarjev, zaveza članov za obveze zadruge pa je omejena na delež in enkratni iznos tega.

III. Članstvo. Ob reviziji je štela zadruga 83 v redu sprejetih članov. Po pravilih sme načelstvo sprejemati predvsem le tretjerednike (-ce), vedno pa morajo imeti tretjeredniki (-ce) napram ostalemu članstvu vsaj 10 kratno večino. Vsi člani so podpisali pravilne pristopnice. Pristopnice so podpisali še v seji nesprejeti kandidati za članstvo od del. števil. 85 do 93. Ena članica je bila pravilno izključena.

IV. Uprava. Načelstvo obstoji iz petih članov, ki so še vsi prvi od ustanovitve, in sicer gg.: Vladimir Tominec, kontrolor drž. žel., načelnik; člani: Ivan Avsenek, industrijalec; Vojteh Hybášek, profesor; Fran Toroš, viš. car. revizor, in Karel Gruber, šef kraj. kontr. Načelstvo je imelo doslej pet lastnih sej, o katerih je sestavilo zadostno podpisane zapisnike.

Po pravilih šteje nadzorstvo pet članov, od katerih pa sta izvoljena le dva, in sicer gg. dr. Božidar Vodusek in Ivan Černič, v nadzorstvo kooptirani pa so gg. Bogo Pleničar, Joško Zabret in Rafael Ogrin. Nadzorstvo lastnih sej ni imelo, pač pa je poročalo na občnem zboru, da je poslovanje pregledalo.

Občni zbor v l. 1936 se je vršil pravilno in pravočasno ter je o njem napravljen odgovarjajoč zapisnik.

V. Poslovanja. Zadruga upravlja premoženje Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška za starost in onemoglost v Ljubljani (Pax et bonum), in nastopa kot zemljeknjižni lastnik njegovih nepremičnin. To premoženje prehaja v upravo zadruge kot naložba Podpornega odseka pri zadrugi. Podporni odsek pa sam vodi knjigovodstvo o pristopu članov, o plačevanju prispevkov zavarovanja in izplačevanju mesečnih zneskov starim in onemoglim članom. Svoje režijske stroške krije tudi sam.

Zadruga izpolnjuje tudi vse pogoje cerkvenega društva in je kot tako tudi od merodajne strani priznana.

Bilanca zadruge za l. 1936 z dne 31. decembra izkazuje naslednje postavke:

Aktiva: Gotovina v blagajni	40.800.25 din
Naložen denar	3,565.265.14 din
Poštna hranilnica	425.80 din
Tuji delež in kavcija	1.000.— din
Vrednost neprem. in prem.	325.743.66 din
Skupaj	3,933.334.85 din
Pasiva Izposojila	3,932.264.85 din
Deleži članov	1.070.— din
Skupaj	3,933.334.85 din

Zgube zadruge, ki so nastale zaradi 6% obrestovanja izposojila od Podpornega odseka in delnega obrestovanja prejetih izposojil zaradi hiše v Šiški v skupnem znesku din 81.517.95 je zadruga krila s prebitkom pri upravi hiše v Šiški din 6400.—, s prejetimi obrestmi za naložen denar v znesku din 65.840.— in s prispevkom Podpornega odseka din 7500.—. To so v glavnem tudi postavke vsega računa izgube in dobička, če iz-

vzamemo minimalne stroške zadruga za poštino, tiskovine, članarino — skupno 610.— din, v dobičku pa za 1240.— din prejetih podpor.

Hiša v Šiški predstavlja vrednost nepremičnin. Na njo se ne opisuje, ker je njena stvarna vrednost, po mnenju uprave, mnogo večja. Ta hiša (Černetova ulica 17) je zarovana proti požaru, in sicer ostreže in pol metra zidu za 300.000.— din. Zadruga je oproščena plačila dopolnilne prenosne takse na nepremičnine po čl. 32 t. 6 zakona o neposrednih davkih.

Blagajniške in knjigovodske posle za zadrugo vrši njen načelnik.

Gotovina ob reviziji v blagajni se je strinjala s knjižnim stanjem. Načelstvo zadruga naj se zaveda odgovornosti za likvidnost naloženega denarja.

Vsi izdatki so kriti s potrdili.

Naročilo za odpravo nedostatkov.

1. Knjigovodske posle je strogo ločiti od blagajniških, kakor to zahteva predpis za zadruga, ki oskrbujejo gotovino.

2. Knjigovodstvo je voditi dosledno sproti, t. j. knjigovodstvo mora biti stalno na tekočem.

3. Nadzorstvo je na prvem prihodnjem občnem zboru voliti pravilno. Nadzorstvo ima dolžnost in nalogo, da vsaj četrtletno pregleda vse poslovanje zadruga in primerja vsa potrdila k vpisom v blagajniški dnevnik. O teh pregledih mora sestavljati zapisnike.

Rok za odpravo nedostatkov. Gornjim naročilom je, v kolikor niso značaja, da se je po njih takoj ravnati, ugoditi do 1. VI. 1937.

K poročilu o izvršeni reviziji pripominjam, da je bilo mogoče nedostatke odpraviti šele sedaj, ko imamo res svoje prostore v novi zgradbi Collegium Seraphicum. Prej skorajda ni bilo mogoče imeti knjigovodstvo v redu, ker ni bilo pravega skupnega središča. Torej nedostatki so odpravljeni in so vsa naročila Zadruga zveze izvršena.

Zdaj pa še malo števil: Stavbna zadruga je imela med letom eno sejo, kjer se je sklepalo o tekočih zadevah in o sprejemu novih članov. Zadruga je sprejela v letu 1936 štirideset dopisov, odposlala pa je 124 dopisov, dočim je Podporni odsek, katerega premoženje upravljamo, prejel 199 dopisov, odposlal pa jih je 436. Denarnega prometa je imela Stavbna zadruga ob zaključku leta 3,933.334.85 din ter je predmetno bilanco pregledal revizor Zadruga zveze v Ljubljani.

V imenu nadzorstva poroča g. Bogo Pleničar, da je nadzorstvo pregledalo knjige, jih primerjalo s prilogami ter našlo vse v najlepšem redu. Predlaga, da se da odboru razrešnico.

2. Računski zaključek za drugo poslovno leto do 31. decembra 1936 se po poročilu načelstva in nadzorstva soglasno odobri.

3. Po nalogu Zadruga zveze je naloga današnjega občnega zbora, da se dopolni nadzorstvo ter predlagamo, da se volijo v nadzorstvo gg.: Bogo Pleničar, Joško Zabret in Rafael Ogrin. Soglasno sprejeto.

4. Ker ne čutimo potrebe za spremembo pravil, prosim vse one, ki bi imeli kaj pripomniti, naj se oglase k besedi.

Ker se nikdo ne javi in je dnevni red izčrpan, zaključí predsednik občni zbor in se zahvali vsem udeležencem za številno prisotnost.

V Ljubljani, dne 20. junija 1937.

Dr. p. Roman Tominec, s. r. Vladimir Tominec, s. r.
zapisnikar predsednik

Ana Kušar, s. r. Ivan Toroš, s. r.

overovatelja zapisnika.

Odgovor J. Č. iz Maribora :

Izprašujete, ali je glede nošnje škapulirja z ozirom na današnjo nošo kako olajšanje dovoljeno? Odgovarjam:

Predpisi za redovno obleko so sledeči:

1. Redovna obleka tretjerednikova sestoji iz dveh štirivoglatih koščkov sukna (škapulir) iz volne rjave ali sive barve. Oba koščka sta zvezana med seboj z vrvicami. Škapulir se mora nositi v obliki obleke, tako da visi eden košček sukna na prsih, drugi pa na hrbtu. K redovni obleki spada tudi pas, ki ga je treba nositi okoli ledja. Pas je lahko iz lanu, konoplje ali iz volne. Navadno ima pa tri vozle.

2. Hvalevredna navada je, da ima tretjerednik poleg škapulirja in pasu tudi pravo redovno obleko, da v njej umre, in da je z njo pokopan.

3. Prvotno so tretjeredniki nosili veliko, pravo redovno obleko rjave barve, ki je moškim segala do kolen, ženskam pa do gležnjev. Skrajšanje te obleke v obliki malega škapulirja je dovolil papež Julij II., papež Leon XIII. pa je škapulir in pas predpisal. Škapulir in pas veljata za pravo redovno obleko.

4. Če hoče kdo privatno nositi veliko redovno obleko, je treba zato dovoljenja škofovega. Redovno obleko velike oblike lahko nosijo tretjeredniki pri vseh redovnih skupščinah in sestankih, pri procesijah in pogrebih in pri vseh cerkvenih slovesnostih v redovnih cerkvah, ako se jih tretjeredniki korporativno udeleže. (Po p. Jeronimu Mileta O. M. Conv. Enchiridion).

5. Redovni predstojniki brez izrecnega dovoljenja škofovega, tretjerednikom ne morejo dopustiti, da nosijo pri cerkvenih slovesnostih veliko redovno obleko (Can. 703, 3.).

6. Škapulir in pas se morata nositi po dnevi in ponoči, sicer je tretjerednik oropan milosti in dobrot. Pač pa se lahko v gotovih slučajih dobi dovoljenje, da se lahko odloži pas ali škapulir ali oboje. To dovoljenje se daje samo posameznim in samo za slučaje potrebe in dokler časa potreba traja. Dovoljenje, da kdo začasno odloži pas in škapulir, more dati samo voditelj ali vizitator III. reda. Navaden spovednik tega dovoljenja ne more dati.

Naj nas prešinja misel, da smo redovniki in redovniki morajo nositi redovno obleko. Na zunaj se redovna oseba loči od drugih po obleki. Spominjajmo se tudi, da je tretji red »red pokore«.

Taka in enaka vprašanja so vedno dobrodošla in bom z veseljem na nje odgovarjal.

Urednik.

Kako je z novimi naročniki?

Ni tako slabo, četudi je vsak začetek težak. Na mnogih krajih so se zdramili in prepričani smo, da bo mesec oktober, mesec Frančiškov, prinesel popolno prebujenje.

Tretjeredniki! Ali slišite? Mesec oktober je mesec dela za naše glasilo Cvetje. Kdo bo delal? Vsi, prav vsi!

Voditelji III. reda in dušni pastirji, vas prosim v prvi vrsti: V nedeljo 3. oktobra ali pa na mesečnem shodu toplo priporočite tretjerednikom in vsem vernikom naš list Cvetje. Ne boste se kesali! Cvetje in tretji red hočemo tako organizirati, da vam bo desna roka v fari, ali kakor je rekel g. škof ljubljanski: »Tretji red mora biti podaljšana roka duhovnikova«.

Na delo vsi tretjeredniki! Kako tolažljiva so sledeča pisma:

1. Iz Chicage — Amerika.

Častiti gospod! Tukaj Vam pošiljam 2 dolarja kot naročnino za list Cvetje. Z listom smo prav zadovoljni in ga beremo z veseljem, ker je veliko poučljivega in zanimivega v njem. Želim veliko božjega blagoslova pri Vašem apostolskem delu. Janez Šimec.

2. Polzela v Savinjski dolini.

Velečastiti! Bog plačaj vse Vaše delo in velik trud, ki ste ga sprejeli, da se poživi III. red sv. Frančiška in tretjeredno glasilo Cvetje, da se v težkih časih obnovi in utrdi spokorno življenje, ki ga naš čas tako zelo potrebuje, kot vsakdanji kruh. Moliti hočem v ta namen, da se vse Vaše želje izpolnijo in najdejo obilno zrahljane zemlje za seme božje, ki ga sejete po tretjem redu in po njegovem glasilu. Bog daj mnogo novih naročnikov. Savinjska dolina bo prva med vsemi! (Živijo! Op. ur.)

Tretjerednica.

3. Vitanje pri Celju.

Prečastiti g. pater! Na Vaš cenjeni poziv v zadnji številki Cvetja pošiljam tudi jaz 6 novih naročnikov Cvetja v potrdilo, da pri nas nikakor ne spimo. Pripravljena sem pospeševati in razširjati naše lepo glasilo III. reda, kjerkoli bo mogoče. Upam in želim, da bi se število naročnikov zelo pomnožilo. Bog daj Vaši agilnosti obilo blagoslova! Hörl Frančiška.

4. Amerika odobrava.

Ameriški list »Ave Maria« piše: »Cvetje« je dobilo novega urednika. Pater Odilo Hajnšek mu je ime. Morebiti ga kdo izmed vas pozna? Nova metla dobro pometa. Takoj je zatulil v svet in napovedal kampanjo za 5000 novih naročnikov. No, njemu je lahko biti tako korajžen. Če bi jaz bil na njegovem mestu, bi zakričal 10.000. Morebiti bi tudi med nami kdo dobil Cvetju novega naročnika? Cvetje stane en dolar na leto in se naroča v Lemontu. Kako se vam zdi?«

Tako piše »Ave Maria«. Hvala lepa! Saj res, ameriški tretjeredniki, tudi vi ste prisrčno povabljeni, da se udeležite naše kampanje. Američani, pokazite kaj znate. Saj je čisto lahko: Vsak ameriški naročnik naj dobi vsaj enega novega, pa se bo moje »tuljenje v svet« kmalu pomirilo. Vsem ameriškim tretjerednikom posebno priporočilo in pozdrav!

P. Odilo, urednik.

Novi naročniki so: Vedenik Rozalija, Brodnik Fr. Vencel, Šeškar France, Tretji red Škofja Loka, Tretji red Novo mesto dva nova, dr. Zorič, Šibenik, Ana Čokl, Zibika, Janez Verbek, Zibika, Kalan Janez, Judež Marija, Gartner Minka, Župni urad Ponikva o. j. ž., Kirar Jožefa, Vajdec Miha, Sv. Štefan, Strojanšek Zofija, Debevec Ivana, Gospa Može, Dernovšček Anton, Kavčič Andrej, Jevšček Kati (zadnjih šest pridobila Terezika Škoda iz Ljubljane), Vidrih Ivana, Hrustl Frančiška, Vitanje, Lapuh Silva, Tavčar Marija, Kosmač Franc, Struc Franc, Vitanje, Plankl Franc, Stemčnik Franc, Krančan Marija, Orešnik Ivan, Purg Marija (zadnjih šest poslala Hörl Frančiška iz Vitanja), Stermilan Marija, Demšar Kristina, Regen Marija, Ambrožič Marijana, Lavrič Helena, Koritnik Antonija, Mlakar Frančiška (zadnje štiri poslala Traven Ivana iz Ljubljane).

Vseh novih naročnikov je za pretečeni mesec 39. Od avgusta 5. Skupno 44 novih.

Za prihodnji mesec moramo številki 44 pridejati še dve 4 to je 4444. Kako bomo to dosegli? Z lahkoto! Vsak stari naročnik mora dobiti enega novega. Ali je kaj lažjega na svetu, kot to? Ali nimamo toliko korajže in hvaležnosti do našega očeta Frančiška, da bi mu vsak za slaven god podaril enega novega naročnika. Da vam bo delo lažje, pojdite na delo s temi priloženimi dopisnicami.